

RETROSPECTIVĂ *Vlăstarul* 2014-2015

prof. Corina Buzoianu
prof. Alexandru Constantinescu

Anul școlar 2014-2015 e pe cale să se încheie, nu fără însă a arunca o privire asupra numerelor revistei *Vlăstarul* apărute în această perioadă. Așa cum observăm și în numărul din luna noiembrie, formatul acestei publicații a fost modificat, aspect ce s-a bucurat de un feedback pozitiv din partea voastră, a cititorilor. În continuare, vream să atragem atenția și asupra altor aspecte, unele îmbucurătoare, altele mai puțin plăcute, dar din care avem ocazia să învățăm, pentru a deveni din ce în ce mai competitivi în domeniul jurnalismului școlar.

Înainte de toate, trebuie menționată implicarea elevilor din clasele a IX-a cu materiale de calitate în cadrul diverselor rubrici: *Pauză de lectură*, *Vlăstarul sportiv*, *Proiect CNSHB*. În plus, remarcăm consecvența celor de la rubrica sportivă (Andrei Stroe și Cristian Lupescu), care au realizat atât retrospective, cât și interviuri cu mari sportivi (spre exemplu, în acest număr puteți citi un material realizat cu Ivan Patzaichin).

În privința proiectelor derulate în acest an școlar, este extraordinară participarea bobocilor. Este o dovadă că a fi spirist a devenit nu numai un motiv de mândrie, dar presupune și asumarea unei misiuni: aceea de a contribui la viața culturală a liceului, urmând exemplul colegilor din perioada interbelică. Cum era de așteptat, nu a trecut neobservat de echipa redacțională îndemnul elevului din clasa a IX-a H, David A. Marin, inițiatorul unui interesant Club de film („Cosa Nostra“) în liceul nostru: *trageți de voi și trageți de oamenii din jurul vostru și, cel mai mult, dacă aveți pasiune, n-o lăsați acolo. Pasiunea există în voi, dar pe lângă asta există muncă pentru pasiunea respectivă.*

Vlăstarului, o parte a echipei de redacție a fost și este „angajată“ într-o firmă de exercițiu cu profil editorial, intitulată S.C. *Vlăstarul S.R.L.* Despre ce este vorba, mai exact? Despre un proiect în care este implicată o editură cunoscută și care își propune să ofere elevilor de clasa a XI-a șansa de a experimenta munca dintr-o firmă, pentru a se putea integra cu succes, mai apoi, în mediul de afaceri. Pe lângă firma de exercițiu cu acest profil, mai există o asemenea firmă, însă de turism, despre care vom vorbi în numărul următor.

Câțiva elevi din firma noastră de exercițiu vor să realizeze un parteneriat cu *Librăria Mihai Eminescu*, iar semnalele primite de acolo sunt de bun augur.

Încheiem prin a felicita echipa pentru munca depusă și anul acesta și pentru Premiul I obținut de revista *CNSHB* la *Concursul de Reviste Școlare*, faza pe municipiu. Despre ce o să se întâmple la faza națională a competiției - în numerele următoare.

O etapă în odiseea *Vlăstarului* s-a sfârșit. O alta va începe. Drum bun!

PRIVEȘTE. ASCULTĂ. SIMTE.

Te-ai aflat vreodată în situația de a vedea pe cineva că se înecă sau cade brusca la pământ și tot ce ai putut să faci a fost să privești neputincios? În astfel de momente, conștiința că viața oamenilor este fragilă, dar tu poți păcăli moartea, chiar dacă nu ții un bisturiu în mână. Există totuși o condiție: aceea de cunoaște măsuri elementare de prim ajutor. „Primul ajutor calificat constă în efectuarea unor acțiuni salvatoare de viață unor persoane care au suferit o accidentare sau îmbolnăvire acută.” (citată dintr-un clasic în viață: *Wikipedia*). Cu siguranță, nu contest afirmația, însă primul ajutor înseamnă, înainte de toate, să recunoști față de tine și față de victimă că ești capabil sau nu să o ajuți. Știu, toată lumea poate „să dea după ceafă” sau „să facă vânt” dacă leșină cineva, dar, în realitate, lucrurile au mai evoluat puțin. Există câțiva pași ce intervin înainte de a acorda primul ajutor:

1 În primul rând, ca salvator, trebuie să te asiguri că, prin acțiunile tale, nu vei deveni, la rândul tău, victima. De aceea, nu intervenim decât dacă zona este sigură! (de exemplu: la locul unui accident auto soldat cu un incendiu, dacă flăcările sunt stinse complet, nu mai există riscul unei explozii).

2 Evaluarea victimei - presupune verificarea stării de conștiință și a semnelor vitale, urmând regula P.A.S.: privește, ascultă, simte. În cazul în care victima este inconștientă, ea trebuie întinsă pe o suprafață dură, urmând a se deschide căile aeriene (capul se pune în hiperextensie). De aici, privim pieptul victimei în timp ce încercăm să îi simțim respirația și, totodată, verificăm pulsul (acesta se verifică la nivelul oricărei artere care poate fi comprimată de un plan osos: arteră carotidă - la gât, arteră radială - la încheietura mâinii, arteră brahială - pe partea interioară a cotului). Manevra se realizează timp de 10 secunde.

3 **112:** Oricât de pregătit ai fi, în 99.9% din cazuri e nevoie de îngrijire medicală, așa că nu e loc de vitejie dusă la extrem.

4 Acordă primul ajutor corespunzător, doar dacă ești absolut sigur că acțiunile tale nu îi fac și mai mult rău persoanei pe care încerci să o ajuți! Ai avut trei exemple care să declanșeze procese de conștiință pe tema asta.

O altă regulă fundamentală este aceea de a nu intra niciodată în contact cu fluidele corpului victimei (sânge, salivă); riscăm contaminarea și ... (vezi pasul 1).

Așadar, primii pași în salvarea unei vieți pot fi cei mai importanți: de la aprecierea corectă a pulsului până la realizarea corectă a unui bandaj.

P.S.: dacă cineva se înecă: 5 lovituri cu podul palmei fix între omoplați, iar dacă leșină, victima se întinde, capul se pune într-o parte și picioarele se ridică la 45 de grade.

În cazul unei victime inconștiente, mușchiul limbii se relaxează, blocând căile aeriene. Este necesară hiperextensia capului prin ridicarea bărbiei pentru a elibera căile respiratorii.

One World Romania 2015

| EVENIMENT |

În 2015, la a opta ediție, ne strângem pe „kino-maiden”. Asta pentru că maidanul nu mai înseamnă doar o periferie lăsată la voia întâmplării, ci mai ales un spațiu public în care oamenii se adună să vorbească despre problemele lor și să fie împreună. Vrem ca One World Romania să devină acea intersecție unde oamenii se întâlnesc cu cinema-ul documentar, iar ideile scapă din țarcul corectitudinii politice. O piață în care domnește empatia pentru celălalt și libertatea de a fi noi înșine. Programul nostru de filme și evenimente conexe ne deschide ochii spre maidanele de pe cinci continente.

„One World Romania la școală” este un program derulat de Asociația One World Romania, care vine în sprijinul dezvoltării și îmbunătățirii activităților destinate elevilor și profesorilor de liceu, propunând o abordare nouă și inovativă a problematicii drepturilor omului, prin film documentar.

Kino-maidanul este împărțit în mai multe secțiuni tematice, care reflectă ce se întâmplă azi prin lume: o secțiune despre „golani” care revendică democrația acolo unde aceasta pare să se erodeze, una despre capitalismul dezlănțuit în țări care n-au scăpat de dictatură, o alta despre războaiele omului cu natura, precum și o secție de „traumatologie”, despre rănilor istoriei recente. (sursa: www.oneworld.ro)

În acest an, din Juriul liceenilor a făcut parte și David A. Marin, elev în clasa a IX-a H de la Colegiul Național „Spiru Haret”.

Sabina Nedelcu: Pentru început, aş vrea să îmi povesteşti cum ai ajuns în proiectul acesta?

David A. Marin: Un prieten din Madgearu mi-a trimis un mesaj legat de festival, cum a fost şi el acum un an şi i-a plăcut. Şi am văzut că, pe lângă voluntariatul clasic, mai e şi faza cu juriul; trebuia să trimiţi un eseu despre patrimoniul cultural naţional. Am scris câteva draft-uri dubioase şi, cu vreo zece minute înainte să se termine, am aruncat şi eu acolo o chestie. Nu mă aşptam să primesc „chestiuţa vieţii” dar am primit-o. Experienţa nu pare a fi un big deal când o spui din interior, dar pentru mine, cel puţin, e un big deal din interior, pentru că e mai mult decât altele pe care le-am făcut înainte.

S.N.: În ce sens te-a influenţat?

D.A.M.: Mai mult influenţez eu decât să fi eu influenţat. Influenţez eu în sensul că e mai pregnant impactul pe care îl am în

cadrul unui proiect decât dacă nu sunt implicat. În juriu, clar, am o mână în ceea ce priveşte câştigătorul. Pe lângă asta, o să-mi dezvolt o viziune analitică mai bună în legătură cu filmul în general. Dar astea cred că sunt foarte teoretice şi reci. Pentru mine, ceea ce mi se pare cald în acest proiect este contactul pe care îl am cu oamenii şi contactul meu cu filmul în relaţie cu oamenii.

S.N.: Care crezi că este rolul tău aşa, gândid la rece, fără căldură.

D.A.M.: Ca fire artistică şi ca artist, consider imputul meu ca fiind irelevant. Pentru că nu suntem similari, suntem diferiţi, nu numai cei din juriu, ci şi cei ce ne-au ajutat, fiecare are un imput. Imputul meu este imputul meu şi această chestie ţine de individualism. Faptul că ne putem remarca ca individ şi să lucrăm ca o echipă e ceea ce ţine de orice organizaţie.

S.N.: Pentru cei care vor să meargă pe același drum pe care l-ai ales tu, ce le recomanzi?

D.A.M.: Spiru este un liceu care îți permite să faci totul și nimic. Dacă vrei să faci nimic, o să mergi în fiecare zi și nu o să faci absolut nimic, profesorii nu o să tragă de tine, nimeni nu trage de tine în liceu. Dar dacă vrei să faci ceva o să fii împins și o să fii ajutat. În momentul în care se vede că ai o scânteie pe care vrei să o dezvolți și știi să vorbești pentru ea, o să fii ajutat nu numai de profesori, o să fii ajutat de colectiv, de oamenii din jurul tău. Suntem un liceu cu un colectiv remarcabil din tot felul de motive. Dar, în același timp, e plin de oameni care pierd vremea. Țasta este contrastul ce ține liceul așa cum este el, contrastul dintre nimic și tot, nu este cale de mijloc în Spiru. Sunt oameni care nu fac absolut nimic și cei care fac atât de multe lucruri, încât nu au timp pentru ei. Dar dacă vrei să faci ceva în liceu, o să faci. Trebuie doar să ai voință și să te dedici, pentru că, dacă nu te dedici nu o să poți să scoți nimic pentru că oamenii nu o să te ia în serios. Spiru e un liceu în care ești luat în serios, spre deosebire de alte licee, motivul

pentru care l-am și ales. Propaganda pe care ați făcut-o la porțile deschise pe mine m-a marcat foarte mult și sper să pot să fac propagandă în continuare și eu anul acesta. MESAJUL MEU PENTRU TOȚI SPIRIȘTII: STAȚI ȘI TRAGEȚI DE VOI ȘI TRAGEȚI DE OAMENII DIN JURUL VOSTRU ȘI CEL MAI MULT DACĂ AVEȚI PASIUNE N-O LĂSAȚI ACOLO. PASIUNEA EXISTĂ ÎN VOI, DAR PE LÂNGĂ ASTA EXISTĂ MUNCĂ PENTRU PASIUNEA RESPECTIVĂ. Și nu numai muncă: să stau să pictez, dacă îmi place să pictez. Ideea este să merg să vorbesc cu oamenii să îmi expună picturile undeva.

S.N.: Mai ai ceva de adăugat la subiectul filmului? Ce te-a impresionat?

D.A.M.: Mie îmi plac foarte mult chestiile siropoase. Mi-a plăcut foarte mult intro-ul, outro-ul, momentele acelea artistice, cadrele lungi dintre (...). Ca urmare și cromatic e foarte drăguț, nu intensifică, nu exagerează, nu manipulează montajul, dar în același timp sugerează mult, prin imagine, prin stil și prin scenele care au fost tăiate. Toate acestea de pe ecranul cinematografic contribuie la un întreg foarte drăguț.

Text și foto: membri ai clubului de film

 Euroscola

SPIRIȘTII ÎN PARLAMENTUL EUROPEAN

PRIN TINERII ROMÂNIEI, PENTRU TINERII EUROPEI!

DEPLASAREA LA STRASBOURG

În numărul anterior al revistei noastre, anunțam reușita echipei liceului în cadrul Concursului Euroscola (Locul I și Marele Premiu). Ca urmare, elevii implicați în proiect și profesorii coordonatori (Corina Buzoianu și Alexandru Constantinescu) au fost invitați să participe, în data de 7 mai 2015, la Ziua Euroscola, desfășurată în incinta Parlamentului European de la Strasbourg. Ce a însemnat aceasta? Câștigătorii acestei ediții a concursului din majoritatea statelor membre UE s-au reunit în ziua amintită, simulând activități specifice unui europarlamentar. Tinerii din fiecare echipă au fost organizați în șase grupuri tematice, informându-se cu privire la o serie de aspecte indicate de cei de la Parlamentul European. Amintim, între altele: reducerea ratei șomajului în rândul tinerilor, mediul și energia din resurse regenerabile, viitorul Europei, rolul mass-media în construcția Uniunii Europene, migrație și integrare, criza economică. Astfel, fiecare elev al echipei din Colegiul Național „Spiru Haret” a consultat diverse materiale cu caracter legislativ, statistici ale INS (Institutul Național de Statistică) și EUROSTAT, documente existente pe site-urile diferitelor ministere etc.

Am pornit spre Strasbourg în zorii zilei de 5 mai, ora 5.30, cu autocarul. Am urmat ruta Pitești- Vâlcea- Arad- Nădlac. Era înnorat, dar nu ploua. Lumea asculta

rock și plictiseala s-a sfârșit sub magia cântecelor. Deodată, pe dreapta, zărim o ciudățenie ce sfida orice imaginație cu privire la o eventuală culme a kitsch-ului: pe un deal scria mare H A L E W O O D. Lume, lume! Ați văzut Hollywood, ați auzit probabil de Bollywood, iar acum vă prezentăm: Halewood! Aplauze, vă rog.

Ajungem pe Valea Mureșului. Curățenie, pitoresc, șosea foarte bună. Oprim la Lipova (Mara lui Slavici, dacă vă amintiți). Zonă rurală, muncile de primăvară la zi, însă nicio asemănare cu descrierea din carte. Castelul Săvârșin se remarcă în depărtare și, într-un fel, mă simt de parcă fantasmile trecutului prind contur și te fac să-ți înclini capul în semn de respect către vremurile de altădată. Continuăm drumul. Galbenul viu al culturilor de rapiță se pierde în verdele crud al ierbii, pentru ca totul să fie înghițit în întunecimea țărâni proaspăt arate. Cerul s-a înseninat. Lăsăm în urmă România și pătrundem pe teritoriul unguresc, unde am observat o biserică și un cimitir românesc.

Temperatura: 27°C. Slavă domnului că avem aer condiționat! Am trecut de Tisa. Ungaria: excelentă infrastructură, e utilizată din plin energia eoliană. La finalul zilei ne cazăm la Hotel Raba din Győr.

Pe 6 mai ajungem în Austria. Ne întâmpină adevărate parcuri eoliene și poduri peste autostrăzi, gândite să permită animalelor migrația. Ingenios. Trecem pe lângă abația Melk. A venit ploaia și începând de dimineață s-au discutat rezoluțiile și s-au verificat propunerile. În Austria, pe anumite porțiuni de autostradă, există garduri ce separă și protejează fonic zonele locuite (și nu numai). Seara am ajuns la Strasbourg, urmând să ne pregătim pentru Ziua Euroscola.

În Parlamentul European nu am avut timp să ne minunăm, căci am trecut la lucru. Discutarea unor rezoluții în diferite comisii, prezentarea lor în plen, interpelări și, la final, Eurogame. O zi istovitoare, însă am părăsit sediul Parlamentului cu un sentiment de mulțumire. Și de mândrie, totodată.

Interesantă a fost prezentarea rezoluțiilor, interpelările pe marginea lor și votul final. Toate au relevat o posibilă schimbare în Europa următorilor ani, întrucât deciziile tinerilor au venit în contradicție cu unele legi existente în Uniune. Spre exemplu, propunerile legislative în favoarea migrației și a avortului au fost respinse, inclusiv cea a înarmării (propusă de nimeni alții decât de elevii germani). Un aspect mai puțin plăcut l-a constituit interzicerea părăsirii incintei Parlamentului (fie și în curte). Probabil din rațiuni de securitate. Unui profesor i

s-a făcut rău, a cerut să iasă afară și nu i s-a dat voie. La întrebarea unui alt profesor adresată unei domnișoare din organizare: „Are we prisoners here? ”, tânăra cu ochelari și care zâmbea fără motiv a renunțat pentru o secundă la rictusul zâmbitor, apoi a răspuns prompt: „Yes!”. Și a început să râdă mai departe. No comment.

În dimineața zilei de 8 mai am început lungul drum spre casă, nu înainte însă de a da o raită prin Strasbourg. Minunat oraș! Vizităm centrul istoric, primul obiectiv fiind Catedrala Nôtre Dame de Strasbourg (unde sobrietatea goticului e spartă de opulența barocă a detaliilor arhitectonice). Peste tot persoane pe biciclete; lebede pe apă. Plimbare pe străzi; ganguri; istorie - palatul Rohan; oameni „dormind la soare” (departe sunt însă de vreo aluzie la A.B.Casares).

Următoarea destinație – unul dintre cele mai frumoase orașe din Europa: Praga (Cehia). Clădiri superb recondiționate și o îmbulzeală de nedescris, pe care te aștepți s-o vezi doar la Mecca. Am aflat că:

- aici berea e mai ieftină decât apa;
- locuitorii sunt înnebuniți după hockey (mai ceva ca englezii după fotbal);
- aproape toți oamenii sunt atei sau „în căutarea unui reper interior” – din zisele ghidului;
- Praga a fost denumită „orașul de aur” datorită acoperișurilor clădirilor ce, în urmă cu mult timp, erau suflate cu aur. Am vizitat, printre altele, și Podul Carol și Mănăstirea Sf. Vitus.

LOCUL I: **ECHIPA CNSHB A REPRESENTAT ROMÂNIA ÎN PARLAMENTUL EUROPEAN DE LA STRASBOURG PE DATA DE 7 MAI 2015!**

Echipa de proiect a depus la Biroul de Informare pentru Parlamentul European, în data de 10.10.2014, dosarul proiectului, care conține: descrierea proiectului (în limba română și în limba engleză); rezoluția (*Raport conținând observațiile referitoare la Strategia Națională a României pentru Dezvoltare Regională și Incluziune a tinerilor marginalizați sau cu risc de marginalizare socio-profesională: „Prin tinerii României, pentru tinerii Europei!”*); argumentația raportorului; răspunsurile pentru trei interpelări în plenul Parlamentului European; dovezi ale activităților. Puteți afla mai multe despre acest proiect interesant consultând site-ul construit de Andreea Saroș: www.euroscolacnshb2014.wix.com/euroscola-1.

În Parlamentul European de la Strasbourg s-au reunit liceeni din 20 de țări europene, a căror misiune a fost aceea de a-și expune opiniile cu privire la aspecte importante ale comunității europene, precum: migrația, șomajul crescând în rândul tinerilor, legalizarea avortului etc. Ei au jucat rolul de europarlamentar pentru o zi: au lucrat în comisii, au redactat succinte rezoluții pe care, ulterior, le-au prezentat în plen. Au urmat interpelările și, la final, votul. Speriștii noștri au fost foarte bine pregătiți, mărturisindu-ne că o bună parte din ideile cuprinse în rezoluții au pornit de la ei.

Mulțumim tuturor celor care ne-au sprijinit și ne-au încurajat în activitățile desfășurate.

Ana Maria Radu, clasa a X-a G

*Foto: Ghețea Teodora, clasa a XII-a F și Cristi Țepeș
www.facebook.com/euroscola*

GEORGE LITARCZEK

întemeietorul școlii medicale de
anestezie din România.

de vorbă cu domnul doctor GEORGE LITARCZEK

*Nu există
coincidențe,
există
numai
destin!*

Reporter: Ioana Badea, clasa a X-a E și Alesia Rădulescu, clasa a XI-a E

Foto: Corina Buzoianu

Editare: Ion Victor, clasa a XI-a E

Coordonator: prof. Alexandru Constantinescu

Acum câteva luni bune, într-o zi monotonă de februarie, echipa menționată se îndrepta spre zona Balta Albă din București, venind dinspre centru. Intenția de a obține un interviu de la un fost absolvent al liceului, considerat părintele anesteziei românești, era mai veche, domnul profesor Alexandru Constantinescu făcând demersurile necesare pentru ca aceasta să se finalizeze. Am ajuns la destinație. La etajul 9 ne aștepta un domn în vârstă, foarte vivace, dornic de a ne împărtăși crâmpenele din existența sa. Nu numai că atmosfera a fost una extrem de caldă, dar am avut parte și de o surpriză la care nu ne-am fi așteptat în ruptul capului. Domnul

doctor George Litarczek ne-a mărturisit că a scris câteva pagini de memorii, o bună parte a lucrării fiind dedicată anilor petrecuți la Liceul „Spiru Haret”. Peste câteva zile urma să intrăm în posesia acestui material, din care, o parte, reproducem la finalul interviului.

Și... ca întâlnirea să fie una memorabilă, domnul doctor a înmănat echipei Vlăstarul câteva numere din perioada interbelică, despre care se credea fie că pierduseră, fie că nu existaseră niciodată.

Reproducem, în cele ce urmează, câteva fragmente din discuția cu domnul doctor **GEORGE LITARCZEK** (considerat părintele școlii moderne de anestezie românești).

Alexandru Constantinescu: Ce ne puteți povesti despre liceu?

Dr. Litarczek: Vreți să știți ceva? M-a pus Liiceanu să-mi scriu amintirile și am ajuns cu ele exact la sfârșitul liceului.

Familia mea e de origine germană, germani sudeți, lângă Slovacia, provin din satul numit actual Devin. Am o carte a familiei în care, din 1690, frații scriu în nemțește în ea.

Mă mândresc foarte mult cu liceul acesta, Spiru Haret, pentru că eu am făcut un liceu care mi-a format o

cultură de bază, spre exemplu la fizică. Eu am fost mulți ani de zile profesor la Facultatea de Medicină și, după ce am ieșit la pensie, am devenit profesor asociat la Politehnică și am ținut cursuri de masterat la Politehnică. Baza materialului pentru treaba asta a fost liceul.

Nu știam românește, părinții mei s-au alarmat, că sunt în România și nu știam românește, așa că m-au dus la Spiru Haret, era cel mai aproape de mine. Stăteam foarte prost cu limba română la început, la primele

extemporale am luat 2 sau 3, făceam greșeli elementare. Am avut un profesor pe nume Nițulescu, și acum îl țin minte, și era un profesor dinamic, și tot dădea extemporale, dădea cam 5-6 extemporale pe trimestru, iar la primele am luat note proaste, iar apoi mi-am revenit, fără efort, având colegi români, am învățat după ureche, iar apoi am învățat și gramatică, morfologie, sintaxe, am acumulat cunoștințe și teoretice și practice de limba română, iar pot să spun că în clasa I de liceu stăpâneam trei limbi, și a venit repede și a patra. A venit franceză, aveam o dată, de două ori pe săptămână o profesoară acasă, și am învățat și franceză. Am avut același profesor pe toți anii, pe nume Frollo, Iosif Frollo. Era un om deosebit, de cultură foarte mare, dar nu prea stăpânea clasa.

Am intrat la școală în 1936, toamna. Dirigintele nostru, 7 ani de zile, și profesorul cu cea mai dură stăpânire a clasei, a fost Eugen Teofanescu, profesor de geografie. Era bariton la operă, și avea și un frate care era chiar artist de meserie. Era un tip mare, voinic, roșcovan de la care am învățat tehnica lecției interactive. Trebuie să îi ții în priză, și ca să îi ții în priză, trebuie să dialoghezi, să le pui întrebări. Lecția trebuie să fie interactivă, trebuie să discuți cu studentul. Trebuie să observi ce a prins din lecție pe parcurs și cum se încadrează cu restul lecțiilor.

A.C.: Cine sau ce factor v-a influențat să urmați Medicina ?

Dr. L.: Nimeni nu m-a influențat, m-am decis singur, în tot liceul am rămas

între Politehnică și între Medicină, căci îmi plăceau și matematicile, nu eram grozav, dar îmi plăceau. Matematica presupune două aspecte: dimensiunea practică și gândirea logică.

A intervenit și tatăl meu, care în cursul inferior, m-a băgat la mecanică auto, iar în cursul superior m-a dus la spitalul Colentina, unde lucra, el fiind profesor agregat, la pavilionul de medicină internă. Acolo am făcut în fiecare an un laborator: biochimie, bacteriologie, anatomie patologică etc.

Pentru mine a fost o perioadă plăcută, nu mă duceam din obligație, nu mă tenta chiulul, îmi plăceau orele, dar mă enervau orele la care profesorul nu ținea clasa.

A.C.: Ce rol aveau părinții în relația cu liceul ?

Dr. L.: Era consiliul părinților, dar nu decidea tot ce se întâmplă în școală. Apoi, părinții elevilor din fiecare clasă stăteau și discutau cu dirigintele.

A.C.: Spuneți-ne cum ați terminat liceul.

Dr. L.: Am terminat liceul în 1944, atunci când frontul rusesc se apropia de România. În clasa a 7-a și a 8-a am făcut pregătire premilitară. Am făcut de toate, apărare pasivă, tir cu mitraliera, tactici de asalt și defensive. Leg treaba aceasta de terminarea liceului, pentru că, în seara zilei de 31 martie 1944, am decis să facem o mare întrunire, să sărbătorim la o cârciumă pe Cobălcescu. Au venit și câțiva profesori.

A.C.: Dar cine organizau aceste ieșiri, profesorii sau elevii?

Dr. L.: Secretarul Dobrescu, tatăl liceului. A fost secretar pentru foarte mult timp la liceu.

În fine, ne-am dus în cârciumă și le vine ideea colegilor să mergem la Crevedia, să continuăm cheful. Am stat acolo, la moșie, câteva zile, până pe 3 aprilie. A fost un chef pe cinste. Îmi aduc aminte că ieșeam la plimbare pe Jianu, și se programase un exercițiu de alarmă la ora 11. Am auzit alarmă, dar nu am băgat în seamă, am zis că ne continuăm plimbarea. Se făcuse deja ora 1, și am auzit din nou alarma. Am zis că se joacă cu noi până când a început să se audă zgomot. Zgomotul era de la antiaeriană și de la bombe. Ne-am dus la unchiul meu să ne ascundem în pivniță. Am stat vreo oră, și apoi am ieșit că să ne prezentăm la comandamentul pregătirii militare, care era pe Batiștei. Am fost luați în primire de ofițeri și ni s-au dat în primire posturile unde trebuia să stăm. Am fost repartizat la Arcul de Triumf, unde era un post de telemetrie. Acolo aflam despre poziția avioanelor, a obuzelor. M-am dus la postul de observație, am făcut și câteva exerciții.

A.C.: Și după a urmat bacalaureatul...

Dr. L.: Da, am dat examenul de bacalaureat la sfârșitul lui iunie. Am avut două probe scrise și unul oral. La oral erau cinci profesori de diverse materii care ne ascultau. Așa, practic dădeam examen la mai multe materii deodată. La scris am avut română și matematică. La amândouă probele scrise am auzit alarmă, și am fost nevoiți să lăsăm foile pe masă. După ce s-a calmat situația, ne-am întors și am continuat.

A.C.: Și ați terminat cu examenul de bacalaureat și ați ajuns la admitere.

Dr. L.: Examenul de admitere l-am dat la o săptămâna după. Au fost mai multe probe scrise, la anatomie și biochimie. Am ieșit primul din seria mea.

A.C.: Ce v-a determinat să mergeți pe calea anesteziei ?

Dr. L.: Spre sfârșitul facultății, am făcut mai multe stagii. Când am terminat facultatea, s-a pus problema repartizării. Majoritatea era trimisă la țară. Neștiind ce să fac, a vorbit tata cu profesorul Hortolomei. Eu decisesem să mă fac ortoped, făcusem niște stagii de internat la ortopedie. Îmi plăcea fiindcă era foarte tehnic și am avut șansă să și practic în stagii. Hortolomei știa de mine, îmi spunea *șurubel* de când făcusem cu el practică. A aranjat el ca eu să fiu numit preparator la Colțea. Nu trece mult și îmi pune în brațe un aparat de anestezie normal pentru americani, dar un mister pentru Europa și noi. A trebuit să mă descurc. Încetul cu încetul, am început să fiu solicitat din ce în ce mai mult pe această linie. M-am apucat să citesc cât mai mult, să mă perfecționez. M-a ajutat foarte mult pregătirea anterioară, și mai ales ceea ce am învățat în timpul liceului.

Ioana Badea: Ce a însemnat pentru dumneavoastră medicina ?

Dr. L.: Pentru mine, medicina a însemnat o continuă serie de probleme, pe care a trebuit să le rezolv fără să mă mă grăbesc. Niciodată nu m-am grăbit, mi se spunea *Inimă Rece* din cauza acestui fapt. Nu m-am grăbit în timpul operațiilor și nici în timpul vieții, pentru că așa aveam cele mai mari șanse să nu greșesc. Asta recomand tuturor, să nu se grăbească.

GEORGE LITARCZEK

„A

nul 1936 a însemnat pentru mine trecerea de la școala primară, ce reprezenta primii patru ani de învățământ, la liceu. Absolvisem patru clase primare la Școala Arhiepiscopală (catolică) „Sf. Andrei“ cu predare bilingvă, română și germană. Părinții mei au considerat că trebuie să mă instruiască în limba maternă, deci română, limba țării în care aveam să trăiesc tot restul vieții și, în consecință, m-au înscris la un liceu românesc, Liceul „Spiru Haret“, nume emblematic pentru învățământul românesc. Liceul nu era situat departe de casa noastră, pe str. Italiană, nu departe de Piața Rosetti. Ajungeam pe jos din Culmea Nouă, care avea să fie rebotezată „Theodor Ștefănescu“, unul din foștii directori ai liceului comercial „N. Crețulescu“, situat peste drum de casa părintească, în aproximativ 15-20 de minute. (...) În dimineața în care m-am prezentat la liceu pentru vizita medicală, am fost însoțit de mama și dus la fața locului cu automobilul de tata, care tocmai schimbase Chevrolet-ul coupé, pe care îl cumpăraseră în 1934 dela unchiul Bibi, cu un Hupp mobil gri, foarte arătos.

Am fost impresionat de clădirea liceului cu 4 nivele, curte mare și o clădire separată pentru sala de sport. A doua zi a trebuit să revin la liceu pentru a susține un fel de mic examen de admitere, pe care l-am trecut fără probleme. Școala a început, după tradiție, la 15 septembrie, când a avut loc o serbare care s-a ținut în sala de sport (utilizată și ca sală de festivități). Apoi am intrat în clasa 1 (A), cu elevii al căror nume începea cu literele de la A la M, pentru că exista și o clasă 1 (B), cu elevi al căror nume începea cu literele de la M la Z. Clasa mea era situată la parter, prima pe dreapta de la intrarea de atunci a elevilor. Ulterior am aflat că numărul de admiși era de 80, iar o clasă nu trebuia să aibă mai mult de 40 de elevi. Clasa mea a avut la început 38.

Primul profesor cu care am luat

EU

**Viața mea
Cum am trecut prin
2 secole
2 milenii
și cel puțin 4 regimuri
politice.
Capitolul 3
Liceul: 1936-1944**

contact a fost profesorul : țări din Europa și de pe glob.
diriginte al clasei. Era domnul : Mi-a plăcut la el metoda de
profesor Eugen Teofănescu, : predare, care era structurată ca
a cărui figură nu o pot uita : o discuție cu elevii (azi am spune
nici acum. Era un om voinic, : metodă interactivă). Conducea
impozant, cu părul castaniu- : expunerea de așa manieră încât
roșcat, cu ochi albaștri și : materialul predat trebuia asimilat
cu mustață. Moldovean de : pe loc, întrucât avea să apară pe
origine, vorbea cu accent și : parcurs o întrebare la care unul
vocabular tipic moldovenești, : din elevi trebuia să răspundă.
ceea ce, de la început, i-a dat : Această metodă de predare mi-a
un aer specific, care mie mi-a : plăcut deoarece te captiva, te
plăcut, în ciuda faptului că : ținea atent și te făcea să gândești
era, cel puțin aparent, sever : pentru a răspunde la întrebări.
cu noi. Eu pot spune că l-am : Trebuie să recunosc că lecțiile
iubit și consider că este una : domnului Teofănescu, de-a
din personalitățile care au : lungul celor opt ani de liceu,
contribuit semnificativ la : au fost un model pentru mine
educația mea. Era profesor : ulterior, când a trebuit să
de geografie și, de-a lungul : predau, la rândul meu.
anilor, ne-a predat atât :
geografia României, cât și : Dar în prima zi de
fizica, geologia, orogeneza : școală aveam alte treburi de
Carpaților, a câmpiei și : gospodărire a clasei, ne-am
podîșurilor, geografia : ales locurile și colegii de bancă,
economică, geografia celorlalte : am ales monitorul (care era
însărcinat cu gestionarea

*Domnul profesor de franceză, Iosif
Frollo*

Profesorul emblematic Eugen Teofănescu. În ordine de la dreapta la stânga: Costel Melinte, Eugen Teofănescu, Biayi Mavro, Curinschi Gheorghe, Radu Bonachi.

condicii de prezență și observații). În clasă erau 4 șiruri de bănci, una înspre ușă, cu 4 rânduri a câte două locuri, și 3 cu câte 6 rânduri a câte două locuri, în total 42 de locuri, care nu erau toate ocupate. Eu am ales un loc în rândul 2, banca din dreapta, din șirul al 3-lea de la ușă. Menționez acest loc întrucât l-am menținut tot liceul din clasa 1 până într-a 8-a. Primul meu coleg de bancă a fost Costel Iogu. În jurul meu au fost colegi care și-au păstrat locurile până în clasa 8-a, în afara colegului meu de bancă. În fața mea direct era Radu Dimitrescu, tatăl său era petrolist, alături de care era Costel Melinte, fiul uni om de afaceri. În spatele meu se găseau Luca Lazăr și Constantin Alimăneștianu, fiu al unei familii vechi boerești și om de afaceri. Pe locul din dreapta mea, în șirul alăturat, era Virgilio Fizzotti, fiul uni șef de raion în marele magazin Galleries Lafayette de pe Calea Victoriei. Aveam în clasă și 3 bursieri de stat, fii de țăran: Leonida Budeceanu, Jarcă și Ion Matei. Și un număr de evrei: Reginald Halfon, Theodat Clejan, Emil Banc, Ivan Kesztenbaum, Engler, Edeleanu, Hirschorn, un german, Hans Czell, un gerc Gheorghe Biazî Mavro. Eram deci o clasă destul de

heteroclită, dar care ne-am înțeles bine și am legat prietenii care au ajuns până în mileniul 3. Este interesant să poți privi înapoi și să vezi care a fost soarta fiecăruia și cum au evoluat viețile acestor colegi, cu care soarta m-a așezat în băncile clasei I a Liceului „Spiru Haret“ din București, în toamna anului 1936.(...)

Când am intrat în clasa I, în anul 1936 toamna, uniforma liceului era un costum kaki cu pantalon lung sau scurt din stofă ofițerească, și o șapcă cu petliță violet - violet era culoarea liceului. Pe mâneca stângă a hainei, dar obligatoriu și a pardesiului sau a paltonului, trebuia fixat numărul matricol. Al meu a fost 248, în cursul inferior, și 376, în cel superior. Era un dretunghi de mici dimensiuni cam 5*4 cm din postav violet, pe care era brodat numărul cu fir aurit. Șapca și numărul se cumpărau de la magazinele de ceaprazărie, situate lângă magazinul universal Socec-Lafayette (denumit, după 1947, Victoria, fiind situat pe Calea Victoriei). Această primă uniformă kaki a fost urmată de uniforma „străjerească“ a organizației de tineret „Straja Țării“, înființată de

regele Carol al II-lea, și menită să înlocuiască vechea organizație de tineret, „Cercetășia” (organizație inspirată și similar organizată cu cele de tineret din Anglia, „Boy Scouts”). Doi ani am fost toți „străjeri”. Dacă în primii doi ani de liceu, dimineața, activitatea începea la orele 8.00, cu rugăciunea „Tatăl Nostru”, vorbită sau cântată de toată clasa, indiferent de religia elevilor, în următorii doi ani începeam săptămâna cu adunarea elevilor în careu, în curtea liceului, la ceremonia de ridicare a drapelului, care era coborât sâmbătă, la prânz. Ziua începea tot cu „Tatăl Nostru”. (continuarea în numărul următor)

FUNDAȚIA „DAN SETLACEC”

Diplomă

„90 de ani de la nașterea Prof. Dr. Dan Setlacec”

Se acordă... S-LUI: PROF. DR. GEORGE LITARCZEK

pentru merite deosebite în dezvoltarea Spitalului Fundeni.

30 Septembrie 2011

Președinte fondator.

Prof. Dr. Petru Popescu

Ivan Patzaichin:

„Am plecat cu gândul de a ieși campion”

Interviu și foto: Andrei Stroe (IX A)
Cristian Lupescu (IX C)

Au muncit, au pierdut, au câștigat. Ne-au făcut mândri. Aceștia sunt oamenii care au pus România pe harta sportului mondial și care au refuzat să renunțe când au dat de greu. Începând cu acest număr al revistei *Vlăstarul*, eu, Andrei Stroe, alături de colegul meu, Cristian Lupescu, vă prezentăm o serie de interviuri cu mari personalități din sportul românesc. Pentru început, „alesul“ e Ivan Patzaichin, canoist multiplu medaliat la Jocurile Olimpice.

Andrei Stroe: Uitându-ne la numeroasele performanțe pe care le-ați realizat de-a lungul carierei, ce v-a ajutat să va mențineți în vârf?

Ivan Patzaichin: În primul rând, ambiția și faptul că eu am plecat cu gândul de a ieși campion. În 1966, trei consăteni de-ai mei au ieșit campioni mondiali și, auzind acest lucru, m-am întrebat: Dacă ei au reușit, eu de ce nu aș putea să fiu un campion? Atunci i-am rugat să mă înscrie, iar în martie, 1967, am plecat de acasă hotărât să devin campion. Dar nu a fost deloc simplu cu acea „coajă de nucă” (canoea), după două săptămâni fiind nedumerit pentru că nu reușeam să o stăpânesc. În sprijinul meu a venit Simion Ismailciuc, campion olimpic la Melbourne, care m-a învățat baza acestui sport, iar din acel moment am pornit munca propriu-zisă. În următoarele două săptămâni am început să promit, astfel că șederea mea la București a fost prelungită. În momentul respectiv, eu eram scos din producție, la 16 ani fiind ajutor de pescar.

În luna mai am participat la campionatul național de juniori, unde trebuia să câștig, dar am fost descalificat pentru că

nu știam regulamentul. Adversarul meu direct a pus vâsla la mine în barcă, iar eu am pus mâna pe el. Mi-am dat seama că am greșit și i-am cedat locul 1, terminând cursa pe locul secund și crezând că totul va fi trecut cu vederea. Însă arbitrul văzuse totul și m-a descalificat. Toată lumea mă cunoaște drept Ivan, un campion cu multe medalii, dar foarte puțini știu că toate victoriile mele au început cu o înfrângere. După fiecare eșec, am luptat să demonstrez că totul a fost o întâmplare și să le arăt tuturor potențialul meu adevărat. Apoi, la prima mea competiție internațională, olimpiada din 1968, am condus cursa pe o distanță de 950 de metri, iar pe ultimii 50 de metri m-am uitat după adversar, m-am dezechilibrat și am înțepenit. La o oră după cursa de simplu am participat la cursa de dublu împreună cu Serghei Covaliov, unde am reușit să câștigăm aurul, devenind astfel campion olimpic la vârsta de 18 ani. Din păcate, multă lume a spus că am ieșit campion datorită lui Serghei care, la momentul respectiv, era campion mondial. Mi-am propus ca, la următoarea olimpiadă, cea din 1972, să le demonstrez celor care mai aveau dubii că se înșală. Toată pregătirea, tactică și metodică, am concentrat-o pe proba de simplu de la Munchen din 1972. Nu a fost simplu, deoarece, chiar în acel an, s-a întâmplat evenimentul cu pagaia. După patru ani de pregătire intensivă, să se rupă pagaia (vâslă), chiar la începutul cursei de calificare, a fost un ghinion foarte mare. Nu știu cum mi-a trecut prin minte să continui cursa cu ea ruptă. Când eu abia treceam de primul sfert al cursei, toți ceilalți concurenți trecuseră linia de finish. Din tribune probabil că nu se vedea

faptul că e ruptă vâsla și, spre final, toată lumea mă aplauda că am reușit totuși să termin cursa. Cu toate că am terminat, în buletinul oficial a apărut că am abandonat întrecerea. Am făcut contestație, iar după o zi am reușit să convingem juriul că eu, chiar dacă am terminat într-un timp foarte mare cursa, nu am abandonat. Neexistând un barem de timp, am intrat în recalificări, din acel moment am câștigat recalificările, semifinala și finala într-o manieră foarte clară, în ultimii 50 de metri ai cursei am încetinit și am salutat publicul, având un avans liniștitor față de următorul concurent. Astfel, am devenit campion olimpic la proba de simplu și am reușit să distrug toate dubiile legate de adevărata mea valoare.

Am creat deja mai multe modele, o lotcă turistică, o lotcă solară care, la primăvară, va fi pe Dâmbovița, lângă Biblioteca Națională.

Cristian Lupescu: Ca orice sportiv, ați avut momente bune și momente mai puțin bune. Ne puteți povesti câte ceva din experiența dumneavoastră?

I.P.: Toate sunt frumoase atunci când câștigi, iar timp de douăzeci de ani să fii cel mai bun nu e deloc simplu, pentru că toată lumea este cu ochii pe ține, tu ești obiectivul principal. Dacă cineva te învinge, înseamnă că devine campion. Întotdeauna a trebuit să vin cu ceva nou, cu ceva în plus față de toți ceilalți, întotdeauna îmi propuneam un obiectiv și un timp, înainte de concurs. Dacă reușeam să realizez acel timp de 2-3 ori înainte de cursă, eram sigur că nu are cine să mă bată. Mergeam de multe ori cu zâmbetul pe buze la start, iar adversarii tremurau. Nu degeaba se spune că e greu să câștigi, dar e și mai greu să te menții sus.

Revenind la întrebare, cred că prima olimpiada, cea din Mexic, mi-a rămas cel mai frumos întipărită în minte. Pentru mine a însemnat foarte mult: un puști de doar 18 ani să câștige aurul de la prima sa participare. Dacă pentru mine, un băiat din deltă, contactul cu blocurile, mașinile și tramvaiele bucureștene a fost unul foarte mare, imaginați-vă ce a însemnat întâlnirea cu sportivi din două sute de țări, cu atâtea popoare, cu atâtea vedete, cu concertele care aveau loc în satul olimpic, și cu mexicanii foarte petrecăreți.

Totuși, cel mai neplăcut moment s-a petrecut la olimpiada din 1976, singurul an din cariera mea când am venit acasă fără nicio medalie. A fost greșeala mea, deoarece nu am avut încrederea și ambiția de a depăși momentul greu din cursă. La jumătatea competiției, sovieticul Yurchenko avea avans 5-6 secunde și eu am renunțat. Probabil m-am gândit la promisiunea făcută față de soția mea, aceea că mă voi întoarce ori prinț ori cerșetor, adică ori cu aur ori fără medalie. Cursa a fost câștigată de croatul Matja Lubeck, la momentul în care am renunțat aflându-se pe locul 4. Apoi am realizat că nu am avut ambiția și puterea să lupt, am zis că sunt bătrân la 27 de ani că nu mai sunt în stare. În momentul acela am decis să mă retrag. În sport

există întotdeauna o echipă în spatele fiecărui sportiv, care încearcă să facă totul perfect ca să îți fie bine. Această echipă, împreună cu familia, au reușit să mă convingă, după șase luni, să mă urc în barcă din nou. Îmi aduc aminte că jurnalistul Vasile Tofan a publicat un articol în ziar cu titlul: „Ivan va învinge din nou”. Din acel moment, până în anul 1984, când m-am retras definitiv, am avut 2 jocuri olimpice și 6 campionate mondiale și niciodată nu m-am întors fără medalia de aur. A fost cea mai strălucită perioadă din cariera mea sportivă, perioadă ce a venit după o înfrângere.

Toate victoriile mele au început cu o înfrângere

A.S.: Ați putea descrie sentimentul trăit atunci când ați auzit imnul României pentru prima oară?

I.P.: Sincer, nu îmi mai aduc aminte când mi s-a intonat imnul pentru prima oară. Toate acele momente sunt de neimaginat, e foarte greu să găsec cuvintele potrivite pentru a vă descrie exact ce am simțit. E culmea fericirii. Simți satisfacția unei munci de un an, de doi ani, în cazul olimpiadelor - de patru ani. Mai ales când știi că se uită atât de multă lume la tine și când începi să îți dai seama ce ai realizat, e ceva extraordinar, poți să plângi, să râzi, cert este că poți avea multe reacții, dar toate din cauza bucuriei.

C.L.: În cariera dumneavoastră ați avut momente în care ați fost dezavantajat?

I.P.: Desigur, mi s-a întâmplat de nenumărate ori, dar întotdeauna am încercat să le minimalizez și să le depășesc. De exemplu, la Gruna, am câștigat cursa învingându-l pe campionul olimpic de la Tokyo, chiar la el acasă. Arbitrii au spus că am depășit cu vâsla culoarul și m-au descalificat. A fost un eveniment care m-a durut foarte mult, îmi aduc aminte că am plâns, eram foarte dezamăgit, eram doar un copil de șaptesprezece ani. Peste două săptămâni, în Finlanda, m-am revanșat și am câștigat 5 medalii de aur (2 la juniori și 3 la seniori), impunându-mă la toate probele. Am avut spiritul și ambiția de a-mi lua revanșa. Întotdeauna munca începe atunci când dai de greu, nu atunci când îți este ușor și totul merge bine. Oricât de greu ți-ar fi și oricât de multe obstacole vei întâlni trebuie să lupți pentru ceea ce ți-ai propus. Chiar dacă vei avea multe înfrângeri, la final vei învinge.

A.S.: Ați fost un sportiv talentat sau muncitor?

I.P.: Fără muncă nu poți face nimic. Poți avea cât de mult talent, dar fără muncă este egal cu zero. Dacă ești muncitor, poți ajunge la un nivel bun în orice domeniu, dar dacă ești și muncitor și talentat vei ajunge în elita acelui domeniu. Eu consider că am fost și talentat și muncitor.

C.L.: Multe sporturi din România sunt într-o oarecare cădere în ultimii ani. De ce anume credeți că este nevoie pentru redresarea lor?

I.P.: Problema cea mai mare a fost neimplicarea statului român în ultimii 25 de ani în sportul românesc, în special în sportul de masă. Noi am avut școli de sport, care dispuneau de toate materialele necesare pentru performanță și creșterea sportivilor. În ziua de astăzi au rămas foarte puține și lipsite de mijloacele și resursele necesare. Am avut campionate școlare, pe licee, studentești, am avut Daciada, am avut nenumărate cluburi la care orice copil putea să meargă și să încerce să practice un sport, unde primea tot ce avea nevoie pentru performanță. În ziua de azi, având în vedere situația economică și faptul că, pentru a ajunge la performanță, e nevoie de investiții, oare câți copii își mai permit să practice un sport de performanță? Aici cred că ar trebui mai mult investit și ar mai trebui creată infrastructură necesară pentru practicarea sportului. S-au desființat foarte multe baze, stadioane, piste de alergări; ar trebui creată o strategie pe termen lung pentru că nu poți acum, într-un an sau doi, să recuperezi ceea ce nu ai făcut în 25 de ani.

A.S.: Cât de important credeți că este practicarea unui sport pentru un copil?

I.P.: În primul rând, este un lucru sănătos, pe lângă celelalte aptitudini pe care le are copilul. Sportul creează acea stare de încredere în sine, și ajută foarte mult în viața de zi cu zi. De Ziua Mondială a Sănătății, vorbeam cu reprezentanții celorlalte țări și am constatat că România este singura țară unde, în parc, cetățenilor le este interzis să alerge, să meargă și să se joace pe iarbă. E ceva strigător la cer. Lasă copilul

După patru ani de pregătire intensivă, să se rupă pagaia (vâsla), chiar la începutul cursei de calificare, a fost un ghinion foarte mare. Nu știu cum mi-a trecut prin minte să continui cursa cu ea ruptă.

să alerge și să simtă mirosul de iarbă proaspătă.

Se preconizează faptul că orele de sport din școli și licee se vor mări la 4 pe săptămână. Degeaba investește Ministerul Tineretului și Sportului banii în respectivele ore de sport, dacă elevii se scutesc fals și nu fac acele ore de sport decât pe hârtie. Sportul nu înseamnă doar trofee, medalii, meciuri etc., sportul se referă la un stil de viață sănătos, activ și foarte bun pentru tinerii care se dezvoltă atât psihic cât și fizic.

C.L.: După ce ați încheiat cariera de sportiv, ce v-a menținut în România? Mă gândesc că multe țări v-au dorit atât ca sportiv, cât și ca antrenor al loturilor de kaiac-canoe.

I.P.: Într-adevăr, am avut oferte atât ca sportiv, cât și ca antrenor. Am avut nenumărate discuții cu familia, care mă îndemna să dau curs respectivelor oferte, dar nu am putut să plec. Întotdeauna am avut foarte mulți prieteni aici, întotdeauna m-am simțit bine între ei și tot timpul mi-a plăcut țara mea. Până în anul 1989, dacă plecai și ajungeai în altă țară, nu te mai puteai întoarce la familie, la prieteni, la nimic drag. Dacă aș fi știut că va veni Revoluția, poate aș fi plecat, dar nu aveam de unde să cunosc ce urma să se întâmple peste 10-15 ani, așa că am decis să rămân în România.

A.S.: Care este povestea canotcâi, o invenție unică la nivel mondial?

I.P.: Delta Dunării are ca tradiție lotca pescărească, o ambarcațiune greoaie, utilitară, unde vâslești cu spatele, fiind utilizată pentru transportul peștelui. Ne-am propus să construim ceva mai ușor de manevrat, dar care să

aibă ceva original din zona Deltei. Am păstrat forma canotcâi și i-am schimbat mai multe caracteristici: am făcut-o mai ușoară și se vâslește privind înainte, având alt contact cu natura. Din păcate, în ultimii ani, Delta a fost agresată de către diverși factori. De aici am pornit ideea cu canotca, am vrut să creăm ceva care nu afectează mediul natural, să inovăm. Farmecul Deltei este să vâslești atunci când te plimbi, nu să stai într-o șalupă sau într-o barcă cu motor și să te minunezi de frumusețile ei. Suntem hotărâți să o promovăm, am creat deja mai multe modele, o lotcă turistică, o lotcă solară care, la primăvară, va fi pe Dâmbovița, lângă Biblioteca Națională. Cum e gondola în Veneția, așa doresc și eu să transform această lotcă pentru Delta. Ea deja este un simbol, dar din cauza faptului că nu a mai fost construită, a ajuns jardineră de flori pe la diverse restaurante sau pensiuni.

Acum patru ani, am fost cu echipa mea în satul Mila 23, un sat mic, locuit de aproximativ 100 de familii, 73 de copii, și am observat că tinerilor le este rușine să vâslească la o astfel de barcă. Am zis să facem ceva pentru ei ca să îi încurajăm, am cumpărat diverse rechizite, premii etc. Și, cu ocazia zilei satului, am organizat o competiție unde aveam să împărțim aceste premii. Spre surprinderea mea, au venit doar trei lotci a câte doi copii fiecare. În schimb, la sosire, toată lumea îi aplauda ironic și am realizat că, pentru ei, era o rușine să vâslească. Anul următor, când am organizat aceeași competiție, a venit să participe tot satul, erau încântați, ne-au propus să organizăm întrecerea pe categorii de vârstă. În al treilea an, am fost contactați cu 3-4 luni înainte de concurs

și ne-au întrebat dacă se mai organizează respectiva întrecere, pentru că ei deja începuseră să se antreneze de câteva săptămâni. Am creat și un muzeu al lotcii, cu lotci vechi, cu poze de acum 30-40 de ani, și am pus un panou cu toți foștii campioni din comună. Am rămas surprins când am realizat că, dintr-o singură comună, erau douăzeci și trei de campioni olimpici și mondiali. Copiii erau mândri pentru că descopereau lucruri noi despre satul lor și aflau că unchiul sau bunicul lor a fost campion.

Încercăm să creăm centre de inițiere pentru copii, iar foștii campioni din zonă să vină să îi antreneze. Pe cei care vor dori să plece spre performanță îi vom sprijini, iar pe cei care vor continua să practice de plăcere acest sport îi vom ajuta să își găsească o altă meserie decât pescuitul, să rămână ghizi turistici, să devină mândri că sunt din acea zonă. Dorim să rămână și să trăiască bine în localitate, nu să fie nevoiți să emigreze. Mulți turiști vin în Deltă doar pentru două zile, astfel că toți banii se duc pe transport și nu rămân în zonă. Noi încercăm să creăm infrastructura necesară ca turiștii să petreacă o perioadă mai lungă în Deltă. Avem foarte multe proiecte și, încet, încet, le vom îndeplini pe toate.

C.L.: Schimbând cursul discuției, ce așteptări aveți de la sportivii români în cadrul Jocurilor Olimpice din 2016?

I.P.: Sper să obținem rezultate

bune, pentru că avem sportivi talentați care promit: la gimnastică întotdeauna am avut rezultate foarte bune, la kaiac-canoe, la canotaj, la scrimă, chiar la box, și să nu uităm de Simona Halep. Sper ca în continuare să fim în top, așa cum am fost întotdeauna.

Întotdeauna a trebuit să vin cu ceva nou, cu ceva în plus față de toți ceilalți

C.L.: Faptul că s-au creat Centre de Excelență în țară vi se pare o strategie bună?

I.P.: Din păcate, centrele de excelență au rămas singura sursă generatoare de sportivi foarte buni. Din sportivii de la olimpiadă, 90% sunt formați de aceste centre.

A.S.: Considerați că există o anumită problemă în trecerea de la juniori spre seniori? Am văzut, spre exemplu, cazul fetelor de la handbal care au câștigat Campionatul Mondial sub 18 ani, dar care, intrând la seniori, nu toate și-au găsit echipe.

I.P.: Într-adevăr, mai avem foarte mult de lucrat în această direcție. Trebuie investit în crearea unor proceduri astfel încât pasajele de tranziție să fie traversate cât mai lin. Întotdeauna am avut mari performanțe, în toate sporturile: de la lupte, handbal, până la atletism, la absolut toate disciplinele. Noi i-am învățat pe alții și acum ne învață ei pe noi. E păcat, dar lipsa susținerii sportului a creat această situație. Performanța aduce oamenii aproape de sport. Suntem un popor foarte talentat și bogat, în toate domeniile: în sport, în știință, în cultură, și e păcat să nu ne valorificăm potențialul.

Interviu: Pisica Pătrată

„Dacă faci ceva cu
pasiune adevărată, poți
realiza cele mai mărețe
lucruri și nimic nu îți
poate sta în cale.“

Anastasia Comănescu, clasa a IX-a D

Alexandru Ciubotariu, Ciubi sau Pisica Pătrată, este un om care și-a urmat visul. El nu se duce la “job” și nu așteaptă cu nerăbdare terminarea programului de muncă. El nu râncezește în spatele unui birou. Pentru el, ceea ce face este un stil de viață. Este un exemplu viu al faptului că orice vis imposibil pe care îl ai tu, da, tu, cel care visează cu ochii deschiși în timpul orei de mate și acceptă sensul barierelor impuse de societate, este realizabil. Ciubi este un absolvent al Facultății de Arte din Iași, este un artist grafic, un ‘street artist’ și un mare iubitor de bandă desenată. El a participat la salonul de bandă desenată de la New York Comic Con 2011 și s-a bucurat de expoziții atât în țară, dar și în afara acesteia: Grecia, Franța, Ungaria, Belgia, Maroc, Serbia, Republica Moldova, Germania, Cehia, Polonia, Italia, Portugalia, Elveția, USA, Spania și Finlanda. El, împreună cu Dodo Niță au adus la viață volumul „Istoria benzii desenate”, volum ce conține relatarea în ordine cronologica a tuturor publicațiilor de bandă desenată din România. De asemenea, ‘domnul’ Pisica Pătrată este autorul proiectului Muzeul Benzii Desenate, unde au fost organizate o serie de conferințe despre caricatură, animație, ilustrație de carte, sesiuni de live drawing, lansări de carte și proiecții de filme.

Anastasia Comănescu: Cum descrii anii petrecuți în liceul de arte din Constanța?

Pisica Pătrată: Anii de liceu nu au cum să nu rămână în amintirea mea decât ca unii dintre cei mai frumoși din viață. Faptul că am urmat un liceu de arte cred că a amplificat frumusețea acelor ani.

A.C.: Când ai decis ce facultate să urmezi?

P.P.: Ce facultate urma să frecventez era oarecum previzibil pentru mine încă de foarte timpuriu. Este vorba de Universitatea de Arte. Nu asta era problema, ci dacă voiam să o urmez. În anul următor terminării liceului, nu am vrut să merg la facultate și eram convins că nu voi merge niciodată. Apoi, după un an de zile, părerile s-au mai nuanțat și, într-un final, am mers la Universitatea de Arte „George Enescu“. Îmi pare bine că am ales așa, atunci.

A.C.: Când ai început să desenezi benzi desenate?

P.P.: De desenat, am desenat de când mă știu, apoi am vrut să mă fac caricaturist, dar este interesant că îmi aduc aminte când am făcut prima bandă desenată. Era prin clasa a V-a, când

mi-am făcut o revistă cap - coadă, desenată de mână, care avea și BD. Dar poate prima bandă desenată „oficială“ a fost în 1994 pentru Festivalul Internațional de Bandă Desenată de la Constanța, unde am luat și o mențiune. După acest moment, banda desenată a devenit pentru mine o constantă artistică.

A.C.: Consideri că, dacă urmași cursurilor unui liceu teoretic, ai fi urmat același drum?

P.P.: În cadrul unui liceu de specialitate poți acumula un bagaj de tehnici și de cunoștințe care se pot sedimenta și care pot ajuta viitorul artist. De asemenea, există multe exemple absolut minunate de oameni care nu au absolvit acest liceu de artă și totuși au devenit artiști desavârșiți. În cazul meu cred că a funcționat tot parcursul didactic pe care l-am urmat. Uneori poate doar prezența într-un astfel de mediu poate fi un ajutor, nu doar cursurile efective.

A.C.: Când ai fost publicat pentru prima dată?

P.P.: Eram în clasa a IX-a și am publicat într-un ziar local. Am avut chiar o rubrică permanentă. O

perioadă foarte frumoasă și interesantă pentru dezvoltarea mea ca artist, din prisma receptării lucrării publicate. Eu făceam grafica, dar o lucrare publicată este un pic altfel, în sensul că, din punct de vedere tehnic, trebuie să o lucrezi diferit, iar finalitatea ei este alta.

A.C.: Povestește-ne despre participarea la New York Comic Con. Ce amprentă a lăsat această experiență în artistul din tine?

P.P.: A fost interesantă participarea în tot ansamblul ei. Nu personal, ci ca participare colectivă a unei părți a benzii desenate românești. Ca artist, genul acesta de manifestări nu este pe gustul meu, poate din cauză că au foarte puține puncte despre artă și se concentrează mai mult pe comerț. Participarea la Comic Con a fost sigur o participare benefică, fiind una din cele mai mari manifestări din lume.

A.C.: Probabil că te-ai plictisit de întrebarea asta, dar cum ai ales numele „Pisica Pătrată“?

P.P.: Nu este o poveste prea spectaculoasă. La un moment dat cineva m-a rugat să-i desenez o pisică

pătrată, așa cum a denumit un desen publicat pe un site. Când am auzit „piscă pătrată“ mi s-a părut că sună foarte bine și am adoptat denumirea pentru lucrări din zona de street-art.

A.C.: Ce sfaturi le-ai da tinerilor artiști din liceele teoretice? Crezi că talentul lor ar fi mai bine dezvoltat într-un liceu de profil?

P.P.: Pot spune cu siguranță că, dacă faci ceva cu pasiune adevărată, poți realiza cele mai mărețe lucruri și nimic nu îți poate sta în cale. Un artist trebuie să fie o sumă de trăiri și cunoștințe. Cu cât vei fi mai „bogat“ în cunoștințe și în cultură vizuală, cu atât vei fi un artist mai bun.

A.C.: În opinia ta, școala omoară creativitatea?

P.P.: Școala o văd ca o perioadă de acumulare. Viața artistică este o perioadă neîntreruptă de acumulări. Trebuie să iei tot ce e bun din școală și să îți urmezi crezul artistic. Partea tehnică și teoretică, dacă ți le însușești, nu pot fi decât un câștig. De exprimat te poți exprima oriunde...

A.C.: Care a fost motivația ta pentru crearea volumului „Istoria benzii desenate“?

P.P.: Am participat la crearea volumului din pasiune pentru aceasta formă de artă în care cred cu tărie și din dorința de a nu se pierde o istorie de peste 100 de ani, prea puțin cunoscută.

A.C.: Când ai devenit interesat de graffiti/street art?

P.P.: M-a atras foarte mult expunerea imediată. M-a atras la început, într-o oarecare măsură, anonimatul ei. Pentru mine a fost o evadare dintr-un parcurs artistic oarecum previzibil.

A.C.: Ai avut momente când ți-ai dorit să renunți la tot?

P.P.: Nu prea. Ceea ce fac este tot ce știu și tot ce pot face. Nu este ca o meserie, este chiar viața mea...

A.C.: Care a fost motivația ta pentru proiectul „Muzeul Benzii Desenate“?

P.P.: Este cumva o prelungire a preocupărilor mele legate de arta benzii desenate în România. Este un proiect prin care încerc să demonstrez că banda desenate este o artă în adevăratul sens al cuvântului - acela de a noua artă - așa cum este considerată în multe locuri din lume.

A.C.: Nu am fost la o ediție Street Delivery unde să nu-ți fi văzut amprenta, în 2014 desenul de pe peretele librăriei Cărturești Verona, în 2013 - logo-ul Street Delivery. În opinia ta, evenimentele de promovare a artei de genul acesta sunt mult prea puține și slab mediatizate?

P.P.: Am fost aproape de acest proiect încă de la prima ediție. Am crezut și cred în demersul lor și am încercat și prin aportul meu să contribuie la recâștigarea spațiului public de către pietoni.

A.C.: Multi copii sunt blocați între urmarea visurilor lor și viziunea practică a părinților. Ce este mai important?

P.P.: Da... Cred că este foarte important să îți urmezi visul, drumul. Nu exclud luarea în calcul și a părerilor părinților, care, de cele mai multe ori, sunt bine intenționate și doresc să fie spre binele copiilor.

A.C.: Ce sfat le-ai da elevilor din „Spiru Haret“?

P.P.: Credeți în visul vostru și urmați-l cu pasiune.

SÂNGE

CINEMATOGRAFIC

| PROIECT SPIRU |

CERCUL DE FILM COSA NOSTRA, C.N.S.H.B.

Ceea ce ne face pe noi diferiți de un simplu cerc de film, sau de un simplu club de cinefili, sau de alte încercări de până acum, este că noi nu venim neapărat cu o perspectivă pur și simplu analitică asupra lucrurilor... nici măcar culturală, estetică sau istorică, asupra filmelor pe care le vedem, și asupra filmelor pe care încercăm să le facem. Venim cu o perspectivă de... d'asta, cum îi zice, spirituală.

Pentru a înțelege care e șpilu' cu noi, trebuie, mai întâi, să ne înțelegeți numele. De curând m-au băgat în seamă niște băieți foarte cumsecade, cu nume foarte siciliene, și am avut o discuție foarte civilizată cu ei despre diverse. Numele nostru – *Cosa Nostra* – vine de la numele instituției ce a fost

și este mafia italiană, respectiv mafia italian-americană. Instituția asta a crimei și „modurilor alternative” de câștigare a traiului, autonomă în stat, a fost fondată de Lucky Luciano, care a adus la masă niște băieți, s-au tăiat toți la mână și au făcut un schimb de fluide sângerii.

Cosa Nostra se traduce direct „Our Thing” – „Lucrul nostru”, „Treaba noastră”... În cele din urmă, nu încercăm să dăm tribut decât artiștilor din lumea cinematografică ce s-au marcat în istorie prin filmele cu mafie, de la Copolla la Scorsese ș.a.m.d., nu neapărat și interlopilor. Numele, totuși, nu a fost ales nici datorită regizorilor respectivi, nici datorită interlopilor respectivi. Numele a fost ales pentru că ceea

ce facem noi este, din toate punctele de vedere, treaba noastră. Faptul că suntem în mare parte autonomi din perspectiva activării în liceu și în general, faptul că avem un sistem democratic, dar nu suntem lipsiți de administrație sau de o anumită ierarhie, faptul că, deasupra tuturor celorlalte fapte, facem lucrurile cum simțim și cum vrem noi, spre și pentru ceea ce simțim și vrem noi – și faptul că facem, măcar metaforic, un schimb de sânge, ne definește.

Practic, cam în fiecare joi, în sala Noica, în interiorul iubitului nostru Colegiu Național Spiru Haret, pe la 17.30, se adună niște plozi cam de peste tot – de la noi, din Lipatti, din Iorga, din Monnet, și alte licee și școli din care am mai recrutat, și se pun la o grandioasă ceartă cinefilă-filozofică. *Cosa Nostra* activează după un fel de programă aparte – toată lumea e

obsedată de modern, de nou, de atipic, de monumental. Noi am început discuțiile și analizele noastre, ceva mai mult de simple dezbateri, începând de la un fel de început. Am luat deceniu cu deceniu, votând spre sacralizare și desacralizare diverse filme sau regizori din perioade particulare.

Anii '40 – *Citizen Kane* de Orson Wells

Anii '50 – *Rebel Without A Cause* de Nicholas Ray

Anii '60 – *Psycho* de Alfred Hitchcock
- *The Good, the Bad the Ugly* de Sergio Leone

La Dolce Vita de Federico Fellini
- *Dr. Strangelove și Space Odyssey* de Stanley Kubrick

Anii '70 – *A Clockwork Orange* de Stanley Kubrick

Monty Python and the Holy Grail de Terry Gilliam

Următorul film va fi *Taxi Driver*, de Martin Scorsese, și dezbaterea va avea loc, ca de obicei, de la 17.30, joi, în sala Noica (Colegiul Național „Spiru Haret“).

Am fost acuzat de elitism, de lipsa de perspectivă. Eu, însă, nu am idealizat trecutul prin filmele astea – a fi conștient de ce a fost, cel puțin cronologic, înaintea ta, este o responsabilitate pentru orice artist sau pentru orice persoană pentru care arta înseamnă mai mult – chit că ești un inginer de sunet, sau director de imagine, sau scenarist, sau regizor, sau orice altceva, din orice alt domeniu.

Am ajuns la concluzia că Fellini operează atât cu personaje principale și cu fauna – faună ce constă nu numai din mediul înconjurător, ci și din diverse femei, paparazzi, și alte

elemente ce sunt mai mult niște factori ai peisajului și al atmosferei decât ființe umane. Am ajuns la concluzia că în Clockwork Orange, protagonistul este, de fapt, un exponent al esteticului,

**Majoritatea oamenilor văd.
Eu privesc. Majoritatea
oamenilor aud. Eu ascult.
Majoritatea oamenilor
există. Eu trăiesc**

îndrăgostit de sine și de interesant, foarte lucid în nebunia și delicvența sa.

Pe lângă aceste dezbateri, ce țin atât de o anume teorie a filmului și o analiză a arhetipurilor, indivizilor, acțiunii și morfologiei unui film (identificarea formulelor ălor care uneori se repetă și uneori aduc mulți bani), cât și de o discuție personalizată, în care încercăm să vedem unde se produce contactul dintre mintea și sufletul omului cu filmul pe care-l vizionează, pe lângă toată acestea, încercăm să creăm și noi materialele noastre.

Am ajuns și la concluzia că Stanley Kubrick este extrem de greu de recreat. Da.

Am început fără niciun fel de bază materială concretă – pentru primul exercițiu, recrearea sfârșitului din Psycho de Hitchcock, am folosit un DSLR prins pe un monopied situat pe un skateboard, ce ținea pe post de șină. Consider că, deși am putea să împrumutăm multe lucruri, sau să facem rost de diverse și diverse ajutoare, e mai important să încercăm să facem cât de

mult putem, cu cât mai puțin, și cu cât mai mult suflet. Totuși, ne folosim și de un fond al nostru, în care punem toți bani pentru cumpărarea diverselor – o blendă, un reflector, o atenție.

Mulți dintre noi avem relații pe aici și pe acolo în lumea artei – am putea să facem rost de lucruri, și deși plănuiesc să chem câțiva prieteni din când în când, să ne mai ajute, precum Dan Puric și Florin Piersic; simt că trebuie să facem multă muncă și acțiunile noastre să fie cel mai mult despre NOI, nu despre ei, sau despre oricine altcineva.

Cosa Nostra, este, pe lângă un efort continuu, un codex filozofic. Funcționăm după un codex al nostru, niște cutume pe care încercăm să le punem în scris, cutume ce au dus la dezertarea multor membri, la primirea altora. Deși suntem un cerc „public“, nu o sectă underground, asta nu înseamnă că nu ne vom alege prada și semnificațiile. Nu încercăm să facem catering către adolescenții superficiali ce doresc doar să bea, să fumeze și să nu privească nimic cu adevărat.

Majoritatea oamenilor văd. Eu privesc. Majoritatea oamenilor aud. Eu ascult. Majoritatea oamenilor există. Eu trăiesc.

Și asta încercăm să facem și noi. Să privim filmele, să ascultăm, să trăim. Să putem da naștere unor lucruri, sângele nostru. Ce altceva e arta?

Un țel de-al nostru este și ceva grandios, ceva mare. Vrem să inițiem un curent, o explozie, o ideologie. Dorim, ca mulți alții, să marcăm timpurile. Din multe perspective, primii pași spre acest drum al „inchizitorului” i-am făcut

deja. De ceva timp, ne întâlnim la un sediu cam obscur, pe la Rosetti, ce aparține Bibliotecii Metropolitane și Primăriei Capitalei și ne stă la dispoziție, datorită unui domn care ne ajută incredibil de mult, Alexandru Horia. Aici, ședințele noastre iau altă tentă, temele pe care le discutăm devin o personalizare a întregului universal al lumii, deja intrăm în „de ce“-uri și mai adânci, poate mai proporționale

cu focurile noastre.

Domnul Alexandru Horia declara: „Ținând cont de faptul că sunteți excepționali, organizatorul Frăției Liceelor va băga un cal troian în cinematograful Union pe data de 9 aprilie. În prezența echipei LCA, spontan, inopinat și pe neașteptate, va fi proiectat și un produs al Cosa Nostra.“

Să nu le ziceți ăstora din Lazăr.

Ne mai auzim,

David A. Marin,

Fondator, regizor, scenarist, actor, edito-ARTIST, artist, membru al *Cosa Nostra*

P.S.: Săptămâna asta sunt în juriu la One World Romania, și, firește, cercul de film Cosa Nostra se implică alături de mine – consilierie Vlad Neagu a stat toată ziua, luând notițe, ascultându-ne, înregistrându-ne și mergând pe la proiecții. După finele festivalului, o să scriem și care este, a fost, și o să fie șpilul' cu One World Romania, care a fost rolul meu acolo ș.a.m.d.

Numele
a fost
ales
pentru
că ceea
ce facem
noi este,
din
toate
punctele
de
vedere,
treaba
noastră.

C O S A N O S T R A

C E R C D E F I L M

N O I C A

J O I

1 7 3 0

Inscrieri
FB: Cosa Nostra
Movie Club - CNSHB

DAVID A MARIN

VICTOR ISTRATE

POPA CRISTINA (9H)

fulgmedia

"Spiru Harel"

Practic, cam în fiecare joi, în sala Noica, în interiorul iubitului nostru Colegiu Național Spiru Haret, pe la 17.30, se adună niște plozi cam de peste tot – de la noi, din Lipatti, din Iorga, din Monnet, și din alte licee și școli.

Bacul... bate la usa!!!

prof. Corina Buzoianu

Ești stresat la gândul că mai e puțin timp până la examenul de bacalaureat și încă nu te-ai apucat serios de învățat? Ți-ai spus mereu în ultima vreme: „de mâine mă apuc de învățat”, dar acest „mâine” se încapățânează, pur și simplu, să devină un „azi”? Trăiești senzația că, teoretic, mai e ceva timp dar, când consulți programele de bacalaureat, îți dai seama că materia e multă și că, orice programare ți-ai face, nu o să te poți ține de ea?

1. ATENȚIE LA CERINȚE!!!

Dacă veți învăța comentarii din diverse auxiliare didactice, nu e sigur că veți obține o notă mare. Și aceasta din mai multe motive. În primul rând, o simplă consultare a subiectelor din anii anteriori sau a modelelor publicate pe www.edu.ro relevă faptul că, indiferent de tipul de eseu structurat, trebuie să selectați din opera respectivă două secvențe, episoade, idei poetice, pe care, apoi, trebuie să le comentați. Simpla numire a unui episod sau simpla prezentare a unei idei poetice va primi 1 punct din 3 posibile.

3. CONSULTAȚI BAREMUL DE EVALUARE ȘI DE NOTARE

Nu știu din ce motiv, dar elevii din clasa a XII-a (vorbesc la modul general) nu sunt interesați de punctajul acordat pentru rezolvarea unui subiect. Se învață mult, însă informația nu e organizată conform cerințelor din eseu structurat respectiv. Dacă veți citi cu atenție baremul, veți ști cum să rezolvați fiecare cerință. Supun atenției următorul exemplu: într-un eseu în care vi se cere să prezentați tema și viziunea despre lume într-o operă literară, prima cerință este: „evidențierea a două trăsături care fac posibilă încadrarea operei studiate într-o orientare/ perioadă literară, într-un curent cultural/literar sau într-o orientare tematică”. Consultând baremul de evaluare, aflăm că se acordă: „câte 2 puncte pentru EVIDENȚIEREA oricăror două trăsături care fac posibilă încadrarea comediei într-o orientare/ perioadă literară, într-un curent cultural/literar sau într-o orientare tematică, astfel:

- precizarea oricărei trăsături – 1 punct (1x2=2p);
- evidențierea trăsăturii – 1 punct (1x2=2p)“.

Așadar, dacă doar veți menționa două trăsături ale curentului literar respectiv, fără însă a face trimitere la text, veți primi jumătate din punctajul respectiv.

Încerc, în cele ce urmează, să vă spun că nu e târziu să vă apucați de studiu. Trebuie doar să lăsați orice angoase în urmă și să luați o atitudine. Lamentările de orice fel nu ajută, dimpotrivă.

Acum, că simularea examenului a trecut, se impun niște constatări și niște sugestii privind proba scrisă la limba și literatura română.

CÂTEVA SUGESTII PENTRU REZOLVAREA SUBIECTULUI III (limba și literatura română):

2. ATENȚIE LA CERINȚA A PATRA!!!

Ultima cerință, „susținerea unei opinii despre modul în care se reflectă în opera studiată” tinde a fi Cenușăreasa eseurilor voastre. Însă valorează, ca punctaj, cât cele patru elemente ale textului poetic/narativ/dramatic sau cât cele două secvențe comentate, ilustrative pentru tema operei/trăsătura definitorie a personajului/modul în care evoluează relația dintre două personaje.

Concursul Național „ADOLESCENT GRIGORE MOISIL“

<http://agminformatica.wix.com/agminfo?reload=true>

Având în vedere faptul că suntem colegi de liceu și buni prieteni, am avut inițiativa de a demara o serie de proiecte și activități extrașcolare cu caracter educativ, cu scopul de a facilita acumularea de noi cunoștințe în domeniul informaticii. Spre exemplu, anul trecut, unii dintre noi, precum Patrick Sava, au participat la „Olimpiada Națională a Studenților”, un concurs asemănător celui pe care l-am organizat anul acesta la noi în liceu. La începutul acestui an școlar, colegii noștri mai mari de la clasa a XI-a B au reușit să înființeze un cerc de informatică gratuit pentru elevi. Totodată, în timp ce îi instruiam pe colegii lor, ei înșiși și-au îmbunătățit competențele în informatică.

Ideea de a organiza un concurs de informatică pe echipe la nivel național, pentru liceeni, i-a aparținut lui Patrick

Sava, multiplu medaliat la olimpiadele de informatică. O aspirație mai veche s-a putut materializa abia anul acesta, când am decis să ne înscriem cu proiectul nostru la YouthBank, în cadrul unui program ce încurajează dezvoltarea comportamentului civic în rândul tinerilor, oferindu-le o sumă de bani pentru a-și putea pune în practică inițiativele. Astfel, după parcurgerea formalităților cerute de cei de la YouthBank (completarea formularului de înscriere, acordarea interviului în care trebuia să le explicăm importanța acestui concurs pentru liceeni) am început lucrul efectiv.

Prima etapă o constituie stabilirea membrilor care vor face parte din cele două comisii: științifică și organizatorică. În timp ce prima comisie se ocupa exclusiv cu elaborarea subiectelor și cu asigurarea bunei desfășurări a concursului virtual pe

de informatică

platforma Infoarena, comisia organizatorică realiza promovarea concursului prin diferite mijloace (afișe, flyere, constituirea unui site al concursului), apoi organizarea concursului în cele mai mici detalii. Se impune să menționem aici faptul că tot proiectul, începând de la organizare și până la elaborarea subiectelor, a fost pus în practică de elevii spiriști și studenții coordonați de doamna director Petronia Dumitrescu, domnul Bogdan Theodor Marin, profesor de informatică, domnul George Trifan, profesor de informatică. Elevii care au făcut parte din comisia organizatorică sunt colegii noștri: Grigorie Cristina, Tudor Raluca, Bran Evelin (clasa a X-a C) și Theodor Ciuciuc (clasa a IX-a A). Comisia științifică a

fost formată din elevi de la clasa a XI-a B: Sava Patrick, Armand Preda, inclusiv studenți sau elevi de la alte licee: George Mărcuș, (Universitatea de Vest Timișoara, București), Alex Cazacu, (Universitatea București), Andrei Hareza, (Universitatea București), Mihai Nițu, (Universitatea București). Mircea Trifan, (Universitatea București), Denis Mită, (Colegiul Național „Frații Buzești“, Craiova), Eric Stavarache, Florin Chirica, Teodor Ionescu, (Colegiul Național de Informatică Tudor Vianu, București), George Chichirim (Colegiul Național „Mircea cel Bătrân“, Constanța) și reprezentantul Infoarenei: Eugeniu Daniel Posdărăscu (student la Universitatea Politehnică București).

Meseria de programator presupune o bună comunicare cu ceilalți colegi, de aceea ne-am gândit să îmbinăm roadele studiului individual cu lucrul pe echipe. Astfel a apărut acest concurs național pentru liceeni, pe echipe, care să atragă pe cei mai buni informaticieni în devenire din cadrul învățământului liceal românesc. Pentru a crea o competiție cât mai strânsă, am invitat liceeni din București și din țară, iar formatul concursului a fost pe echipe de câte 3 elevi, provenind de la cele mai bune licee.

Odată invitațiile trimise către liceele participante, membrii comisiei organizatorice au întâmpinat o serie de dificultăți. Atunci când am primit mult așteptata finanțare din partea YouthBank, am avut o mare surpriză: în bugetul alocat proiectului nostru nu intra și cazarea participanților din provincie. În ajutorul nostru au venit elevii Colegiului Național „Spiru Haret“, care s-au oferit voluntari pentru a-i caza pe acești elevi.

Liceenii s-au arătat foarte încântați să participe la concurs, dovada constituind-o numărul mare de echipe suplimentare trimise. Nici comisia științifică nu a avut o misiune ușoară. Aceasta s-a ocupat de problemele tehnice apărute odată cu încărcarea subiectelor pe platformă. Însă toate aceste aspecte au fost rezolvate la timp, iar ziua de 30 mai ne-a găsit pe toți (atât inițiatori ai concursului, cât și elevi participanți) la Colegiul Național „Spiru Haret“, în Sala Noica.

Festivitatea de deschidere a avut loc în jurul orei 8.00, iar concursul nostru a debutat la ora 9.00. Proba a constat într-o serie de 11 probleme cu nivel de dificultate ridicat, asemănător Olimpiadelor Internaționale de Informatică, și a durat 5 ore.

La festivitatea de premiere, care a avut loc începând cu orele 15.00, au fost anunțate echipele câștigătoare: Liceul Teoretic Internațional de Informatică din București cu echipa I - Harsan Valentin, Marian Darius,

Constantinescu Andrei - Locul I; Liceul Teoretic Internațional de Informatică din București cu echipa II - Gavrilescu Marius, Stanciu Andrei, Mucenic Bogdan - Locul II; Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu“ din București cu echipa I - Marina Pandele, Paul Gramatovici, Bogdan Cretu - Locul III; Liceul Teoretic Internațional de Informatică din București cu echipa III - Enache Adelina, Dobre Bogdan, Marin Tiberiu - Mențiunea I; Colegiul Național de Informatică „Tudor Vianu“ cu echipa II - Radu Muntean, Mihail Jianu, Vlad Sanduleac - Mențiunea II; Colegiul Național „Ienăchiță Văcărescu“, Târgoviște cu echipa II - Mihai Enache, Banu Cristian - Mențiunea III; Colegiul Național de Informatică din Piatra Neamț - Adrian Crăciun, Ciurezu Bogdan, Andrei Gavrilă - Mențiunea IV; Colegiul Național „Emil Racoviță“ din Iași cu echipa

formată din Cășuneanu Andrei Dan, Florea Mălina, Pescaru Victor - Mențiunea V; Colegiul Național „Mihai Eminescu“ din Botoșani - Cociorva Andrei-Alexandru, Harasim Iulia, Popoveniuc Mircea - Mențiunea VI, Colegiul Național „Ion C. Brătianu“ din Pitești - Centiu Emil, Dumitru Corneliu Vlad, Streche Robert - Mențiunea VII).

La sfârșitul premierii, am avut surpriza ca elevii de la Cercul de chitară al liceului nostru să ne încante cu câteva dintre melodiile noastre îndrăgite.

Reflectând acum asupra efortului depus și asupra rezultatelor obținute în urma organizării acestui concurs în premieră de către C.N. „Spiru Haret“, suntem siguri că el va deveni o competiție pe termen lung, intrând astfel în istoria liceului nostru.

*Stoicescu Bianca, clasa a IX-a A
Coordonator proiect : prof. Petronia Dumitrescu*

Ce nu știai despre Aristotel și Euclid...

Ion Victor, clasa a XI-a E

PARADOXUL ROȚII LUI ARISTOTEL

Paradoxul roții lui Aristotel apare și în textul grecesc antic numit *Mechanica*. Problema aceasta a bântuit pe cei mai măreți matematicieni de sute de ani. Considerați o roată mică montată pe o roată mare, reprezentată ca două cercuri solide. O corespondență unu la unu există între punctele de pe cercul mare și cele de pe cercul mic, astfel: pentru fiecare punct din cercul mare este exact un punct pe cercul mic, și viceversa. Astfel, ar fi de așteptat ca ansamblul de roți să parcurgă aceeași distanță orizontală, indiferent dacă merge pe o tijă care atinge roata mică sau dacă merge pe roata de jos care atinge drumul. Dar cum e posibil așa ceva? Se știe că cele două

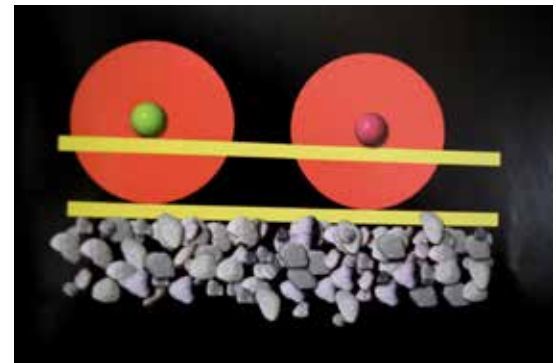
circumferințe ale cercurilor sunt diferite.

Astăzi, matematicienii știu că o corespondență unu la unu a punctelor nu înseamnă că două curbe trebuie să aibă aceeași lungime. Georg Cantor (1845-1918) arată că numărul, sau cardinalul, punctelor de pe segmentele de linie de orice lungime este aceeași. El a numit acest număr transfinit al punctelor „continuum”. Spre exemplu, toate punctele dintr-un segment de la zero la unu pot fi puse într-o corespondență unu la unu cu toate punctele dintr-o linie infinită. Desigur, înainte de lucrările lui Cantor, matematicienii au avut probleme destul de serioase cu acest mister. Să notăm, de asemenea, că, din punct de vedere fizic, dacă roata cea mare ar parcurge

drumul, roata mai mică ar sări și ar fi trasă de-a lungul liniei care atinge suprafața. Autorul și datarea lucrării *Mechanica* vor rămâne un mister pentru totdeauna.

Chiar dacă, de multe ori, această lucrare îi este atribuită lui Aristotel, mulți intelectuali se îndoiesc că „Mechanica“, cea mai veche carte despre inginerie cunoscută, a fost scrisă, de fapt, de marele gânditor

grec. Altă posibilă paternitate a textului îi este atribuită studentului lui Aristotel, Straton de Lampsacus (cunoscut și ca Strato Physicus), care a murit în jurul anului 270 î.Hr.

ELEMENTELE LUI EUCLID

Geometrul Euclid din Alexandria a trăit în Egiptul elen, și cartea sa, „Elementele“, este una dintre cele mai de succes manuale în istoria matematicii. Prezentarea geometriei plane de aici este bazată pe teoreme care pot fi toate derivate din 5 axiome simple, sau postulate, unul dintre ele fiind acela că numai o singură linie dreaptă poate fi trasă între 2 puncte. Având un punct și o linie, alt postulat faimos sugerează că doar o linie printr-un punct este paralelă cu prima linie. În anii 1800, matematicienii au explorat, în sfârșit, geometria non-euclidiană, în care postulatul paralelismului nu este întotdeauna necesar. Abordarea metodică a lui Euclid în demonstrarea teoremelor matematice prin raționament logic nu numai că a pus baza geometriei, dar a și conturat nenumărate alte domenii legate de logică și dovezi matematice.

Lucrarea *Elementele* cuprinde 13 cărți care acoperă geometrie bidimensională și tridimensională, proporții și teoria

numerelor, fiind una dintre primele cărți tipărite după invenția presei de tipar. A fost folosită pentru secole drept curriculum de universitate. Peste 1000 de ediții au fost publicate de când s-a tipărit, în 1482. Chiar dacă Euclid n-a fost, probabil, primul care a demonstrat rezultatele din *Elementele*, organizarea sa clară și stilul său au făcut lucrarea una semnificativă și de durată.

Istoricul matematician Thomas Heath numea *Elementele* „cel mai măreț manual matematic din toate timpurile“. Oameni de știință ca: Galileo Galilei, Isaac Newton, au fost influențați puternic de acest manual. Filozoful și logicianul Bertrand Russel scria: „La vârsta de 11 ani, am început cu Euclid, meditator fiind fratele meu. Acesta a fost unul dintre cele mai minunate evenimente din viața mea“. Poeta Edna St. Vincent Millay era de părere că „numai Euclid a văzut Frumusețea dezbrăcată“. (sursa text și foto: Clifford A. Pickover, *The Math Book*)

SCOATEȚI O FOAIE DE HÂRTIE...

Ne propunem ca, începând din acest număr, să publicăm, atât cât ni se va permite, idei originale ale elevilor noștri, reflectate în evaluare. Considerăm că acestea sunt valoroase întrucât reflectă potențialul intelectual și/sau aptitudinal al tânărului, manifestat nemijlocit.

În cele ce urmează, un elev din clasa a X-a (uman) a inițiat o paralelă între două curente literare, romantismul și simbolismul, pornind de la două texte studiate.

Prezentul demers demonstrativ are ca premisă majoră potențialul de relevare informativă a unei analize comparative. Cele două curente care vor fi supuse menționatei analize sunt: simbolismul și romantismul. Structura analizei va urmări nativitatea curentelor, manierele în care se desfășoară într-un teritoriu paradigmatic și contrastarea evolutivă; premisa minoră a analizei este că, precum un organism viu, evoluția nu are loc în chip linear: simbolismul și romantismul nu sunt subiectul unei evoluții a concepției estetice,

ci lirismul este menționatul subiect, acesta luând diverse forme pentru a satisface varii direcții de cercetare a spiritualității umane.

În chip sensibil, se impune necesitatea unei incisive (însă nu și fugitive) analize a curentelor celor două texte reprezentative, care vor prelua rolul de suport analitic.

Romantismul este un curent artistic cu manifestări saturate în tot spectrul estetic, apărut ca reacție la închistările stilistice și tematice impuse de clasicism. Temele sunt variate, intersectându-se totuși în puseuri

tematice precum: iubirea, natura, cosmogeneza sau rolul substanței umane (res cogitans) în univers. Poezia „Floare albastră”, semnată de poetul Mihai Eminescu, este un exemplu de paradă pentru romantismul românesc. Scrisă în perioada de tinerețe, poezia preia din formele discursiv-poetice prevalente în Europa la acea vreme, floarea-albastră fiind o diagonală poetică proeminentă în cazul lui Novalis. Structurată în doua planuri ale eului liric, sintetizate sub forma unui pseudo-dialog, „Floare albastră” este un nucleu al liricii eminesciene:

dragostea, cosmogeneza în forma sa pitagoreică, distincția om de geniu-om mediocru,, preluată din polemica schopenhaueriană, sunt planuri tematice care se suprapun, se confundă, apar ca super-poziționări, criptează strigătul romantic în laxitatea distanțierii de cititor, pe care Eminescu pare că o vădește prin lirica din acest stadiu. Se pot trage, astfel, câteva concluzii despre estetica romantică (care, mai evident decât în cazul altor curente, subsumează aprecierile psihologice, metafizice și sociale): potența eului liric de a se transpune în lume ca forță de agent, altfel spus, activă, este maniera în care poetul romantic participă la devenirea lumii; scopul eșafodajului, al aparatului discursive a romantismului, este ca acesta să nu mai existe în lume, ci lumea în acesta. Polarizând, reversul absolut al romantismului este fenomenologia.

Trecând la simbolism, se poate sesiza că și acesta apare tot în manieră reactivă, însă, de data aceasta, radicalizând (mai bine spus, radicalizarea este marele triumf al simbolismului, plafonarea fiind balastul acestei victorii). Marele semn sub care apare simbolismul este acutizarea: acutizarea apanajului poetic prim (eul), acutizarea senzorială (care

se va traduce în estetică prin varii artificii stilistice, cum ar fi sinestezia), acutizarea existenței omului în lume (Daseinul heideggerian devine punct de plecare pentru efortul de confundare a lumii cu maniersimul pe care simbolizii îl întreprind), acutizarea impasului (izvorul tematic simbolist). Poezia „Amurg violet” semnată de George Bacovia oferă un suport fertil pentru continuarea prezentei paralele.

Sintetizând, teritoriile în care paralela devine efectiv fertilă sunt estetica și considerațiile antropologice (cele filosofice devenind incidentale în această lumină). Romantismul și simbolismul prezintă nu numai feluri diferite de interpretare a existenței, ci și o mecanică internă prin care aceasta se poate concepe. Romantismul prezintă deschideri, spații cu densitate redusă, fapt datorat enormului suflu, legământului artistic ce i-a dat naștere. Invers, simbolismul aparține spațiilor clausturate, însă cu enormă densitate. Realitatea nu devine un obiect ca avut de interpretat, devenirea în sine este ipostaziată, fățetând-o, reducându-i caracterul heraclitic la manierism, fotografie.

Pauză de lectură

SCOTOCIND PRIN

NARNIA...

Ce este *Narnia*? Este numele unui tărâm fantastic din cartea lui C.S. Lewis, **Cronicile din Narnia**. Dar Narnia este și numele dat de o mână de elevi din clasa a XII-a F bibliotecii liceului, în vremea când începuseră munca de inventariere a fondului de carte (2012). În fiecare număr al *Vlăstarului*, spiriștii supun atenției câteva titluri din biblioteca CNSHB.

Drăgăla Mihai Cristian, IX A

Mercedes-Benz

Autor: Pawel Huelle

E o carte despre mașini, despre viteză, sau...?!

Nicidecum. Cea mai potrivită sintagmă care-mi vine în minte atunci când mă gândesc la romanul *Mercedes-Benz* este...fraze lungi și interminabile. Tehnica utilizată în carte este „povestirea-n povestire”, deoarece este concepută sub forma unei lungi scrisori adresate mentorului sau, scriitorul ceh Bohumil Hrabal.

Doar atât?

Nu. Cartea are cu precădere caracter istoric, deoarece sunt înfățișate numeroase momente de dinaintea celor Două Războaiele Mondiale, trecând prin anii de comunism și ajungând la copilăria naratorului.

Ceva interesant legat de acțiune (dacă ea există)?

O, da. Totul începe în timpul unei ore de condus la o școală de șoferi, în care naratorul, deși nu poate conduce mai mult de 5 metri fără a se lovi de ceva, se lasă sedus de farmecul instructoarei sale, unica femeie de la școală, domnișoară Ciwle. Mai departe vă las să descoperiți singuri ce se întâmplă...

Știu că nu e indicat, dar aș vrea să-mi spui ceva despre sfârșit...

Sfârșitul cărții vine odată cu examenul final pentru obținerea permisului de conducere și cu despărțirea de domnișoara Ciwle. Vorba naratorului: „așa cum se întâmplă în viață, când te aștepti să urmeze vreun final, vreun deznodământ, nu se întâmplă nimic de acest fel”.

Poetul

(Versetele Aroganței, verset 38, 13 noiembrie 2014)

David A. Marin, clasa a IX-a H

Din pană îi curge sângele
În albul foii negre.
Și din pană îi curge sângele.

Din pană îi curge sângele
Poetul scrie versuri
Literale ude
Dulce-sângeri, sărate.
Unii demoni plâng
gustându-le.

Poetul se plimbă prin grădină
Și privește fântânile romane

și toată ziua fuge printre ei
și Soarele se stinge,
și Luna îl îmbrățișează cu raze selenare
Si cuplul lor celest etern
Îi fac să zâmbească
În agonie muribundă
Și speranță.
... dar ierburi bea
Și acva vitae fumează
Că pulsul să-i cedeze
Și ochii să-i poată închidă noaptea.

Poetul se plimbă prin grădină
Și privește fântânile romane
Din pană îi curge sângele
în albul foii negre,
Fuge de liniște,
Căci vine liniștea

Și cu ea explozia nucleară
Vine liniștea
Și cu liniștea
VINE
Teroarea.

Poetul se plimbă prin grădină
Și trânteste
fântânile romane
Privind luna-n agonie
Și poetul nu e lup
E primul leu ce urlă la Lună.
Și poetul se plimbă prin grădină
Și sparge statuile grecești
Și poetul se plimbă prin grădină
Și trage iarba din pământ
Sperând că poate natura se va apăra
Și are să îl străpungă
Cu un fulger.

...vers...

.....vers...

...lacrimă...

...vers...

Poetul stă în mijlocul curții
În cioburi și în urlate pierdute
A aruncat cu pietre în copii
Până când au plecat de la porți
(În pace nu au cum să îl lase,
Pacea nu o are.)

Poetul stă în mijlocul curții
În cioburi și în urlete pierdute
În genunchi.
Și cu sânge scrie pe tabla ruginită
De sub corpul masacrat al Afroditei.
Cu sânge scrie pe tabla ruginită
Scrie,
Și inima îi bate mai încet
Și scrie...
Până nu mai are cu ce...
Și criticii scriu, peste mormântul său:
„Versetele nu mor.“

Undeva, în testament, dacă ar avea, ar scrie:
Critici,
Asta nu-i arta poetică.
Ca toate, ca toate,
E de iubire.
...al dracului să fiu.

Dar nici al lui,
Că nu pot să mă dau
și nu vreau să mă dau.
Nu mă am, ca să mă dau.

Scrisă pe "Weight of Love" de Black Keys

Cvintete

Timpul

*Volatil, efemer,
Suferind, cunoscând, devenind,
Păstrăm în suflet boala eternității,
Limita.*

Apa

*Maternă, arhetipală,
Oglindind, purificând, regenerând,
Închide în adânc deschiderea fără margini,
Principiul.*

Time

*Volatile, evanescent.
I suffer, discover and change,
The flaw of eternity in the abyss of my soul:
The Limit.*

Water

*Maternal, archetypal,
Mirroring, purifying, regenerating,
Imprisons the boundless opening (in it's depth).
The Principle.*

Bogdan Stoicescu, clasa a IX-a A

Memoriile unui vlăstar. Și îngerii au fost oameni

Gogașă Alexandru,
XD

O clădire mare păstrează încă mireasma primelor începuturi, acele amintiri sfinte ce luminează mintea locatarilor spre a nu fi date uitării, marile speranțe. Dincolo de acei pereți, glasuri tinere răsună de un centenar încoace pe holurile imense decorate cu o simplitate rafinată, amintind de primii vlăstari ai locului. Scările poartă urmele atâtor generații, iar ferestrele înalte păstrează încă zâmbetele lor. Fiecare porțiune din acel loc te duce cu gândul la perioada în care orașul nostru era comparat, datorită frumuseții arhitecturale, cu orașul în care s-a născut Simone de Beauvoir, cea care spunea că: „Pentru a lăsa o urmă pe lume, trebuie să fii solitar”. Astfel, acest loc continuă să fie un mic cămin al artei, o șansă pentru cei tineri de a da forme diverse propriului suflet.

Printre acei tineri care se joacă cu gândurile mă regăseam și eu, stând în biblioteca liceului, un loc în care viața se înveșmântează în cunoaștere, iar timpului îi curg lacrimi de înțelepciune. Liniștea ei specifică mă făcea să mă gândesc la acele cărți ordonate în rafturi ca la niște gloanțe, arma fiind conștiința. Acele mii de pagini pictate cu cerneală păstrează mereu în ele ceva inefabil,

ca atunci când te îndrăgostești prima dată. Scriitorul va transpune mereu prin cuvintele sale sentimentul care l-a dominat și își va lega întotdeauna de penița stiloului său, un fior. Cu timpul, am înțeles și eu care este scopul unui scriitor: își așterne, pe hârtiile albe și goale, gândurile și amintirile, ca existența sa să capete un sens, să nu moară degeaba într-o lume a monotoniei, în care principiile fiecăruia depind de puterea banului. Pot spune că acesta este și scopul meu.

Era pe la amiază, iar cerul începea să se obnubileze. Un vânt tăios de primăvară plimba norii dintr-o parte în alta ca-ntr-un joc de șah. Eu căutam printre rafturile pline o carte, pentru a mă familiariza cu literatura spaniolă, alungând astfel curiozitatea ce pusese stăpânire pe gândurile mele vreme de o săptămână. Undeva, pe ultimul raft de sus, privirea mi se oprește asupra unei cărți, al cărei titlu mi-a atras atenția: *Memoriile unui vlăstar*. Cartea era așezată între *Mizerabilii* și *Suflete moarte*. Coperta era ternă, iar literele aurite se deslușeau anevoie. Dar paginile nu purtau amprenta trecerii timpului, conservându-și culoarea albă

și emanând un miros ca și când abia atunci văzuse lumina tiparului. Probabil că era un tertip al destinului.

- Destinul nu jonglează cu tertipuri! spune un înger ce stătea pe un scaun, cu picioarele pe masa din bibliotecă.

M-am întors și l-am privit pe acel bonom cu aripi ce-mi inspira un soi de aprehensiune.

-Presupun că nu te-a trimis Cel deSus ca să mă anunți că aici s-a sfârșit totul... îl întreb eu, dând paginile acelei cărți.

-Nu, de asta se ocupă altcineva! Eu sunt împovărat cu alte treburi! îmi explică el, răsfoind ultimul număr din revista liceului.

Au urmat câteva clipe de tăcere, timp în care l-am analizat pe interlocutorul meu. Avea o privire ageră, ca și când ar fi știut tot ce se întâmplă în jurul lui, dar ochii lui exprimau o tristețe nedeslușită, de parcă o povară grea îi apăsa sufletul.

-Crezi că poți să mă citești ca și cum ai citi un ziar, nu? mă întreabă el, fără să-și ridice privirea din acele pagini. Ei bine, greșești. De fapt, ca să-ți spun cinstit, eu am adoptat încă dinaintea ta această tehnică: încerci să-ți ascunzi adevărata față, nu din falsitate, ci pentru a nu fi vulnerabil celorlalți. Îți asumi statutul de om slab, de om tăcut, dar tu, de fapt, ești atent la cei din jur, încerci să-i cunoști fără a schimba prea multe vorbe. Le oferi mereu o altă stare de spirit celor din jur. Îi ajuți, dar nu te lași ajutat dintr-un simplu principiu: un om independent trece prin viață singur, nu legat de alte persoane ce i-ar putea strica drumul. Odată ce vei scrie aceste impresii pe o hârtie, totul va deveni ficțiune, iar cei ce vor citi vor crede că sunt cuvinte aruncate în vânt. Nimic mai mult, nimic mai puțin. Pur și simplu, te joci cu vândurile tale.

• -Există un discurs în Ceruri pe care
• l-ai învățat și ai venit aici ca să mi-l reciți? îl
• întreb eu, având în glas un soi de devoțiune
• involuntară.

• -Asta nu este o poezie, ești tu!
• îmi spune el, punând revista pe masă și
• uitându-se la mine. Dar nu accepți că ceea
• ce am zis este adevărat. Prin acest joc al tău,
• supraviețuiești într-o lume lipsită de sens
• și de tot ceea ce ne făcea să fim oameni.
• Suntem interesați doar de material și de
• efemer și devenim ce vor alții prin simplul
• fapt că nu mai avem o conștiință. Nu lăsa
• oamenii să te cunoască cu adevărat: vor
• profita din plin de acest lucru pentru a-și
• atinge un scop. Singurele momente în care
• poți destănuți cu adevărat cine ești sunt
• atunci când scrii, când îți transfigurezi
• sentimentele în cuvinte. Acestea sunt
• singurele care păstrează adevăratele tale
• trăiri: ele sunt asemeni unor celule ce rețin
• fiecare sentiment pe care îl încerci.

• -Majoritatea spune că literatura este
• ficțiune, că nu poți crede ce se află în niște
• pagini.

• -Dar ceea ce nu cunosc ei este
• faptul că literatura pornește întotdeauna
• de la realitate, că toate acele cuvinte poartă
• amprenta unor sentimente deja trăite.
• Literatura nu reprezintă o minciună, ci un
• adevăr pe care nu-l putem trăi. De ce? Pentru
• că lumea nu este ceea ce pare, aparențele
• înșală de fiecare dată. Lumea în care trăiești
• este doar o competiție a intereselor de tot
• felul. Dar tu știi cel mai bine asta! îmi spune
• el, uitându-se la mine gânditor.

• -Și nu înțeleg de ce împărtășești cu
• mine toate aceste gânduri! Oricum nu ajută
• nimănui.

• -Poate, dar noi avem ceva în comun.
• Pentru tine, literatura nu este un viciu: asta

fac oamenii slabi. De fapt, literatura face parte din viața ta, este una dintre cărămizile pe care îți construiești viața. Te simți bine când vezi că poți crea ceva din cuvinte. Și mai știu că tu scrii doar în momentele de supărare, de furie, momente în care crezi că viața nu înseamnă nimic. Prin acele cuvinte îi redai un sens nou, prin acele lanțuri de cuvinte măzgălite pe o hârtie albă îți arunci gândurile printre rânduri. Chiar tu ai spus: „Poți scăpa de un trecut necruțător, transfigurându-l în literatură ca într-o închisoare, aruncându-l printre rânduri.“ Același lucru vreau să îl fac și eu. Știi, eu mereu am crezut că trecutul este format din oameni, iar durerea pornește de la simțămintele lor. Niciodată nu m-am gândit la ce am fost eu și la ce a făcut destinul din mine până când nu am văzut că timpul ia o altă înfățișare pentru mine. Dintre toate, singurul lucru întâmplător în viață este moartea.

-Da, dar știm amândoi că, prin ceea ce scriem, prin creațiile ce izvorăsc din gândurile noastre, moartea devine doar o metaforă a vieții, îi spun eu privind cum noaptea începea deja să-și desfacă pletele de umbre peste cerul senin. Literatura reprezintă o lume lăuntrică în care timpul este asemeni unei bucați de gheață ce se topește odată cu citirea acelor rânduri, iar timpul începe să curgă printre gândurile noastre.

-Purul adevăr.

Urmă un moment de tăcere, în care îngerul înconjură masa cu pași mărunți, reflectând la ce avea să spună. Vedeam în ochii lui stinși de viață că trecutul este asemeni unui trandafir plin de spini: frumos la vedere, dar de care nu te poți atinge. Eu răsfoiam în continuare acea carte

enigmatică și, spre surprinderea mea, multe pagini erau goale.

-Unii ar spune că destinul este un cabotin, iar lumea aceasta, scena unde își joacă rolul. Dar nu este așa, spuse îngerul, oprindu-se în dreptul ferestrei.

-Acolo Sus aveți și teatru?

Râse ușor.

-Nu! Singurul spectacol pe care îl admirăm este al lumii acesteia. Nu te plictisești niciodată: războaie, lupte pentru putere, oameni ce se cred zei, toate din egoism specific. Dar ceea ce nu știți este că și îngerii au fost oameni, oameni care nu mai aveau nimic în viață și nimic pentru ce lupta. A fost mai rău decât moartea.

Cândva am fost și eu vlăstar, purtam acele uniforme ce ne făceau să părem cercetași prin munți. Cel mai mult îmi plăceau istoria și matematica, pentru că una fără cealaltă nu ar putea exista. La început, mi-am descoperit pasiunea pentru scris datorită celor din jurul meu, care au rămas în istoria literaturii. Până atunci citisem foarte mult, în special literatură franceză, de unde am învățat că: „L'homme c'est rien-l'oeuvre c'est tout“. Literatura a devenit pentru mine un refugiu, dar și un mod de a gândi. Ieșeam în curtea liceului, și privind clădirile din jurul ei, și îmi imaginam fel de fel de întâmplări ce se puteau petrece în acele locuri. Prin cuvintele mele credeam că pot însufla acele mormane de piatră, că le pot oferi personaje noi și pline de intrigi. Dar părinții mei nu împărtășeau aceleși gânduri cu ale mele. Tata era inginer, iar mama - croitoreasă. Niciunul dintre ei nu a avut vreo legătură cu literatura, spunând că acele cărți erau pline de blasfemii, de minciuni care împovărau mintea oamenilor și care nu aduceau nici un. Ei erau adepți ai științelor exacte, ai

teoriilor exacte și ai progreselor tehnologice. Pentru mine au conturat alte planuri de viitor: mă vedeau avocat sau jurist, punându-mă să învăț limba lui Cicero. Nicidecum nu voiau să ajung scriitor, un muritor de foame, un om pentru care viața este doar un joc de noroc. În pofida acestui impediment, am continuat să scriu. Îmi plăcea când mă rătăceam printre rânduri, când pictam sentimente. Atunci când scrii, uiți de tot și de toate, nici nu-ți mai dai seama dacă stai la un birou, într-o casă, sau dacă te afli printre personajele create de tine. Este un sentiment plăcut pe care îl asociez cu puterea. Cu toate acestea, nu am reușit niciodată să public în revista liceului. Ai mei îmi interziceau categoric acest lucru. Scriam pe ascuns, seara, când ei dormeau. Casa mea era cea de lângă liceu, având spatele chiar în curtea liceului. Paradoxal sau nu, tata a cumpărat-o pe atunci de la un scriitor care se pregătea să plece la Paris. Am început să îmi petrec nopțile scriind pe nerăsuflăte, umplând caiete întregi pe care le ascundeam în spatele dulapului din camera mea. Dar, într-o noapte, tata a intrat în camera mea și m-a găsit scriind. În ziua următoare mi-a ars toate caietele, toată pasiunea mea ardea, creațiile, gândurile mele au devenit cenușă. Nu am vorbit cu nimeni mai bine de o lună de zile. Mă gândeam la acele flăcări ce-mi cuprindeau paginile pline, vise transformate în cenușă. De atunci, am devenit alt om.

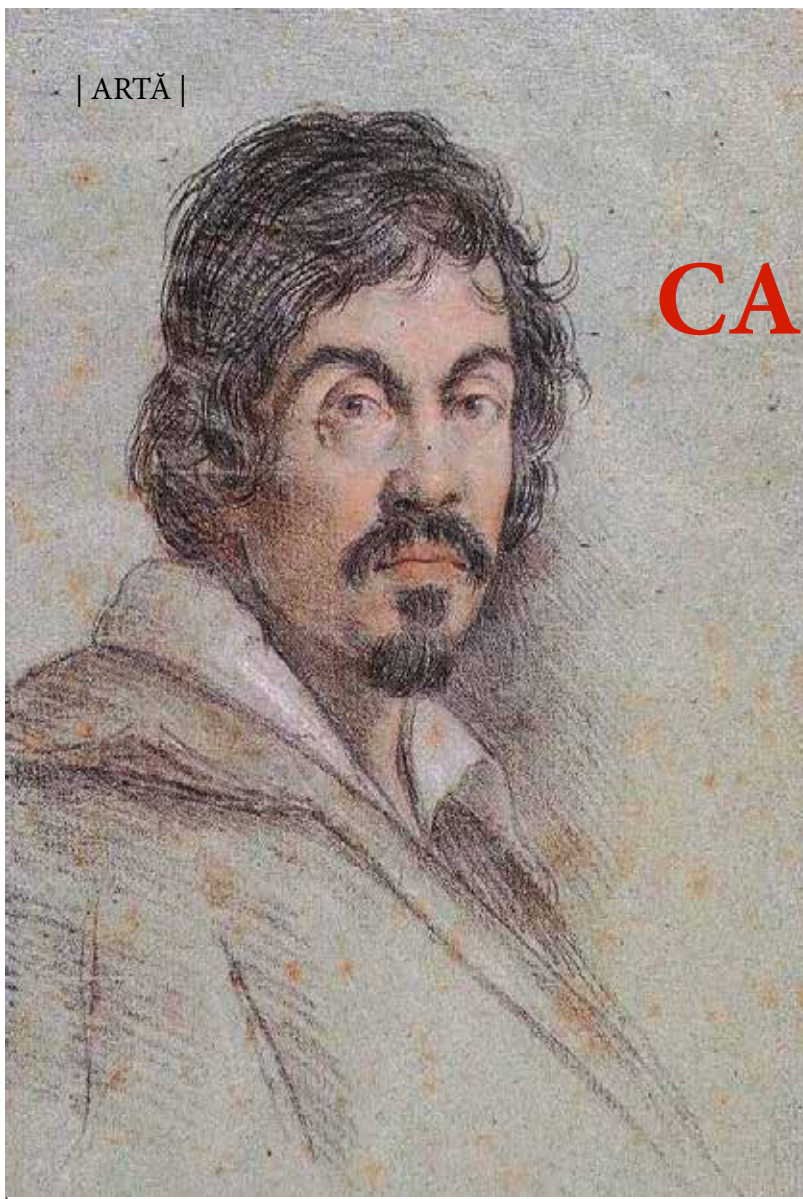
După ce am terminat liceul, am intrat în armată. Credeam că, dacă am să văd suferința războiului, am să scap de a mea. Dar nu a fost așa. Pe acele câmpuri pustii învăluite în durerea atâtor oameni, m-am simțit mai singur ca niciodată. Peste tot în jurul meu vedeam oameni suferinzi, chipuri palide acoperite de pământ. Într-o seară, am făcut rost de câteva file și un

creion. Era prima dată după mulți ani când am simțit un fior străbătându-mi corpul. Nu am fost într-o astfel de stare nici când a căzut o bombă la doar câțiva pași în urma mea. Cu mâna tremurândă, am început să scriu la întâmplare câteva gânduri. O bucurie trecătoare îmi lumina chipul în acele clipe, când mi-am dat seama că literatura făcea parte din mine, că mă lega de această lume și de această viață, dincolo de simpla existență a părinților mei. Am reușit să scriu câteva versuri pe care nu le-am terminat. Într-o zi, cu puțin înainte de a se termina războiul, am fost împușcat. Din acel moment, timpul s-a oprit pentru mine.

Cartea din mâna ta este viața mea transpusă în cuvinte. Ultimele pagini sunt goale pentru că nu mi-am atins scopul adevărat în viață: acela de face cunoscute textele mele, de a publica o dată în revista liceului. Se pare că din amintirile mele ți-am făcut un text nou. Lucrează atent la el.

A dispărut. Era noapte, iar afară o ploaie mărunță se lăsă peste oraș. Liniștea învăluia totul într-o melancolie deplină. M-am ridicat și am pus cartea la locul ei, gândindu-mă dacă am visat sau dacă mi-am imaginat pur și simplu această întâmplare. Dar înainte să plec, am găsit pe masă o foaie pe care erau scrise îngrijit câteva versuri:

*Vlăstar am fost și voi rămâne,
Prin cuvinte și prin amintiri.
Și-am transformat cu ele,
Realitatea în visurile mele.
Arta este, pentru mine,
Scânteia dintre vis și realitate
Ce aprinde drumul către idealitate.
Iar dincolo de moarte,
Îmi vor rămâne amintirile toate...*

Chalk portrait of Caravaggio by Ottavio Leoni, circa 1621.

CARAVAGGIO

Michelangelo Merisi (or Amerighi) da Caravaggio was a famous Italian painter. His paintings, which combine a realistic observation of the human state, both physical and emotional, with a dramatic use of lighting, had a strong influence on Baroque painting. He trained as a painter in Milan under Simone Peterzano and he never lacked patrons, yet he didn't know how to manage his success.

His lifestyle, according to an early published notice of him, was, "after a fortnight's work he will swagger about for a month or two with a sword at his side and a servant following him, from one ball-court to the next, ever ready to engage in a fight or an argument, so that it is most awkward to get along with him." Caravaggio killed a man in a brawl and fled to escape, then died a year later under mysterious circumstances in Porto at the age of 38. Although Caravaggio was famous while he lived, he was forgotten almost immediately after his death and it was only in the 20th century that his importance to the development of Western art was finally rediscovered.

In 1599, through the influence of Del Monte, Caravaggio was assigned to decorate the Contarelli Chapel in the church of San Luigi dei Francesi. The two works, the *Martyrdom of Saint Matthew* and *Calling of Saint Matthew*, delivered in 1600, were a tremendous success. Caravaggio's tenebrism (a heightened chiaroscuro) brought high drama to his subjects, while his acutely observed realism brought a new level of emotional intensity.

His style continued to evolve, showing now friezes of figures isolated against vast empty backgrounds. "His great Sicilian altarpieces isolate their shadowy, pitifully poor figures in vast areas of darkness; they suggest the desperate fears and frailty of man, and at the same time convey, with a new yet desolate tenderness, the beauty of humility and of the meek, who shall inherit the earth".

In Naples he painted *The Denial of Saint Peter*, a final *John the Baptist* (Borghese), and his last picture, *The Martyrdom of Saint Ursula*

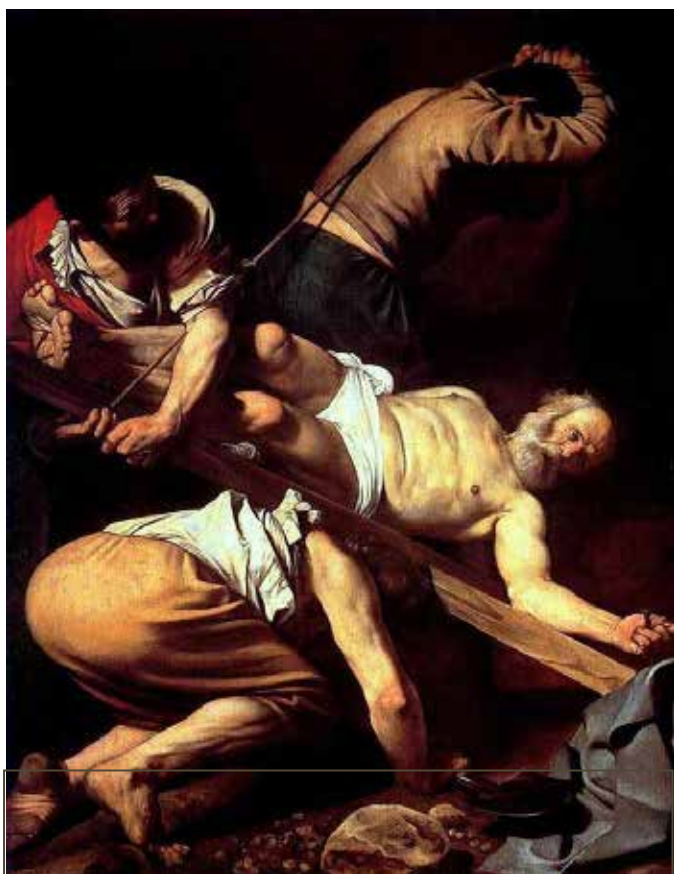
Caravaggio's innovations inspired the Baroque, but the Baroque took the drama of his chiaroscuro without the psychological realism. Only about 80 paintings by Caravaggio have survived, but some lost works have

Picture of St. Rosario (in the museum of the Grand Duke of Tuscany), showing a circle of thirty men *turpiter ligati*

been found from time to time. One, *The Calling of Saints Peter and Andrew*, was recently authenticated and restored; it had been in storage in Hampton Court, mislabeled as a copy. Richard Francis Burton writes of a "picture of St. Rosario (in the museum of the Grand Duke of Tuscany), showing a circle of thirty men *turpiter ligati*"

which is not known to have survived. (source: Wikipedia)

Ana Radu, clasa a X-a G

The Crucifixion of Saint Peter, 1601.

David with the Head of Goliath, 1609-1610.

Syberia

Ioana Badea, clasa a X-a E

Syberia este un joc video de aventură lansat anul 2002, conceput de *Benoît Sokal*, dezvoltat de *Microïds* și publicat de către *The Adventure Company*.

Este uimitor ce am putea face pentru a ne împlini scopul, pentru ca o fantezie să devină realitate sau pentru a ne păstra onoarea în fața celorlalți. Un aer sumbru, încărcat cu picături de ploaie și scrâșnetul metalului prea puțin uns cu ulei, o lume magică și totuși dureros de reală, o nebulie cântată în tonuri dulci și totuși deranjante – acesta este **Syberia**, titlul pe care *Microïds* ni l-a adus cu destul de mulți ani în urmă. Dar unele lucruri bune nu mor niciodată, iar **Syberia** este un exemplu grăitor.

Destul de vechi, însă cu o grafică impresionantă dusă aproape la stadiul de capodoperă pentru anii 2000, **Syberia** este un *point and click* emoționant și foarte frumos narat. Da, da, nu săriți încă, nu intenționez să recomand încă un joc din acest gen, însă când un coleg mi l-a prezentat, cu câteva săptămâni în urmă, primul lucru după ce l-am instalat a fost să mă întreb cum de l-am ratat. Atât de bun este. Ideal de scos de la naftalină pentru o experiență de neuitat, în orice condiții de vreme. Mai ales că am auzit că o să fie cald vara asta și cred că prea puțini dintre noi o să fie încântați să iasă în miezul zilei din casă...

Destul cu aberațiile, să trecem la sentimente mai „calde”. Jucătorul va fi Kate Walker, un avocat american trimis într-un sat din Alpii Francezi, Valadilène, pentru a finaliza vânzarea unei fabrici de jucării. Prima situație cu care suntem confrunțați este una cu iz macabru, jocul începând foarte inspirat cu o înmormântare dirijată de automatroni, niște jucării cu cheiță care par aproape să gândească singure ce fac. Ulterior, aflăm că înmormântarea mută a reprezentat ultimul drum al proprietarei fabricii de jucării, care decedase cu puțin timp înaintea sosirii personajului principal. Tranzacția este întârziată din cauza dezvăluirii existenței unui frate supraviețuitor al proprietarei, despre care se credea demult că murise și chiar fusese înmormântat. Din acest moment, o întreagă poveste, când credibilă, când improbabilă, se desfășoară, în care nebunia și certurile se împletesc armonios cu viața dură a personajelor și cu serenitatea peisajului.

Acum ar fi mai bine să trec la partea mai puțin relaxantă, prin care am reușit performanța să îmi duc pe noi culmi lungimea nervilor, dar măcar cu folos. Jocul este constituit din puzzle-uri care, trebuie să recunosc, nu sunt chiar așa de ușoare

precum par. Caută cheia, du scara, scoate mai știu eu ce dintr-o bluză care seamănă amenținător cu geanta lui Marry Poppins... Te plimbi și te urci pe pereți până ajungi în locul unde ai putea găsi ce îți trebuie, și apoi ajungi pe tavan până când te întorci de unde plecaseși ca să descoperi că îți mai lipsește ceva. Însă farmecul jocului nu scade datorită dificultății sale din anumite momente cheie, ba chiar sporește, făcând terminarea unui puzzle și trecerea la un altul foarte atractivă. Cu toate acestea, e greu să te enervezi când auzi soundtrack-ul uneori sensibil, uneori violent, dar în perfectă coerență cu conținutul. Câteodată m-am oprit numai ca să îl ascult.

De asemenea, plăcută a fost posibilitatea de a comunica cu alții prin telefon și discuțiile purtate cu aceștia. Logodnicul ambițios și nu tocmai fără pată, mama iubitoare sau notarul plictisit, toți aceștia spun încetul cu încetul povestea vieții protagonistei și a familiei care deținea fabrica de jucării automate.

Cea mai interesantă parte a gameplay-ului este, totuși, interacțiunea cu automatronii. Ei par a fi niște oameni, însă fără a avea darul vieții în afara mrejelor programatorului lor. Ei spun o baladă distopică a ceea ce ar fi lumea fără oameni. La un moment dat, sentimentul de artificial este copleșitor, și parcă se potrivește prea bine cu societatea actuală. Suntem doar niște marionete programate să facem ceea ce ar trebui și să nu simțim ce înseamnă a visa? Oare totul este așa de limitat precum credem? **Syberia** propune o viziune interesantă asupra unei lumi îmbăcsite și fără vlagă, în care ne pierdem ușor-ușor, ajungând să ne regăsim în narațiune. Deși vechi, este un must-try numai bun pentru a ne mai răcori după încă un an de școală, pentru unii cu bac (printre care se numără și Radu, care îmi înmânează frâiele spre a duce mai departe rubrica sus-numită. Vai, dar ce poetă mai sunt), pentru alții cu speranța de a ajunge unde își doresc și, pentru alții, epitomul plictiselii sau... poate al interesantului? Orice ar fi, vă recomand să încercați **Syberia**. Trăim într-o lume nebună care poate fi plasată într-una și mai nebună... lumea **Syberiei**.

| EVENIMENTE |

Spiriști la...

Andreea Crăciunescu , clasa a X-a G

Mult așteptatul festival de muzică metal s-a desfășurat în intervalul 11-14 iunie, în spatele unui important centru comercial din zona Drumul Taberei (Cotroceni Open Air). Sute de oameni din diverse părți ale României, precum și din străinătate, au venit să asculte trupe precum: *Amorphis*, *Cargo*, *Kiss Forever*, *Haidevilk* și multe altele, mai mult sau mai puțin cunoscute.

Festivalul a fost organizat impecabil: cu zona de camping păzită foarte bine, unde puteai să îți tragi sufletul în pauze.

Mulți spiriști, fie că au BAC-ul sau nu, au intrat în voluntariat, ajutând organizatorii să realizeze un spectacol de neuitat pentru mulți dintre noi.

© Florin Matincă | METALHEAD.RO

Andreea Velicu, XI E :

„Voluntariatul la *Metalhead Meeting* ne-a făcut pe toți să realizăm cât de greu e să organizezi și să menții o atmosferă plăcută pentru public.

Fiind repartizată pe segmentul „baruri”, am fost nevoită să comunic cu mulți petrecăreți și să fac față „valurilor” de oameni, fie pe ploaie, fie cu soarele-n față.

Și nu în ultimul rând, le mulțumim băieților de la preproducție/ producție/ postproducție, fără de care nu am fi putut realiza acest eveniment.

Even'thor-ul ne-a oferit tuturor șansa de a lucra în echipa și de a ne face prieteni din toate părțile lumii.”

În prima zi a festivalului, trupa românească, Cargo, sărbătorea împlinirea a 30 de ani de existență. Cu ocazia acestui eveniment, au susținut un concert minunat, în care au interpretat cele mai vechi melodii ale lor, dar au adus pe scenă și piese noi.

Pe lângă Cargo, în fiecare zi de festival, trupe de folk precum: An Theos, Cruchan și Haidevolk au făcut ca atmosfera să fie una de neuitat.

Păreră unui spectator (Dragomir Maria, XG): „A fost atmosferă. Metalhead Meeting e genul de fest la care aș veni zilnic. Am cam fugit, ce-i drept, de la o scenă la alta, dar a meritat; mai ales că, la scena mică, au fost promovate trupe românești. Ce să mai zic... merită. Și când un band pe care-l admiri intră pe scenă și urlă pe muzica aia cât te țin plămâni, atunci știi că ai ținut cont de vorba Carpe Diem”

CUM A FOST LA EASTERN EUROPEAN COMIC CON 2015

Andrei Turcu, A XI-a A

2015 nu e primul și, în niciun caz, nici ultimul an în care Comic Con va avea loc. Fiind la a 3-a ediție consecutivă, cu sinceritate am putea spune că este verișorul sărac al Comic Con-ului american.

De vineri până duminică, pasionații de gaming, filme S.F., benzi desenate și board games au avut ocazie să-și întâlnească actorii și artiștii favoriți, invitați la E.E.C.C. 2015. Mulți au defilat în costume care mai de care, reproduse până în cele mai mici detalii, pentru a intra în pielea diferitelor personaje.

Organizat la Romexpo, mi s-a părut acest an a fi cea mai bună organizare dintre toți anii, deoarece în ciuda faptului că era plin de fani înfocați, a fost spațiu de circulat. În toate celelalte aspecte însă, a părut ca cel de anul trecut.

Însă partea artistică a fost cea mai interesantă, ca de obicei. Mă bucură enorm să văd progrese în rândul artiștilor de rând (nu doresc să supăr pe nimeni, mă refer strict la faptul că nu sunt vedete) indiferent de domeniu: artă, cosplay, scenete, jocuri.

Și asta ne aduce la subiectul de azi: cosplay. Se poate ca să mai fi auzit acest termen. În cazul în care nu sunteți pasionați de astfel de subiect, pe scurt, reprezintă acele persoane care

se costumează în diferite personaje, indiferent de Universul din care provin). Am văzut multe Lara Croft, Jokeri și Harley Quinn, și personaje din anime-uri! (noooooo, I wasn't able to recognize them all...!) Oricum, partea cea mai frumoasă este că, după multe încercări (majoritatea s-a dovedit a fi eșecuri...), am reușit să discutăm puțin mai mult cu două dintre personajele bine cunoscute: Black Widow din benzile desenate Marvel și filmele Avengers, și princess Bubblegum din Adventure Time!

Irina: Ce te-a influențat să faci cosplay?

Black Widow: Inițial, un amic mi-a spus la un moment dat ceva de genul: „Băi, de ce nu te apuci de cosplay?”. La care eu, cu o față sictirită: „Ce-i aia?”. Și apoi el a început să-mi explice ce înseamnă cosplay și am zis să-i dau o șansă acestui hobby. And here we are.

I: Ce înseamnă cosplay pentru tine?

Princess Bubblegum: Cea mai frumoasă comunitate din care fac parte, un hobby pe care îl iubesc, și care sper să devină mai mult decât un hobby.

I: Cum strângi bani pentru materiale?

PB: Destul de greu: bursă, alocație, părinții mă ajută enorm cu banii. Materialele

sunt foarte scumpe, dar dacă vrei să iasă bine, trebuie să te sacrifici.

I: Cam cât îți ia să faci un costum?

BW: Depinde de costumul pe care îl alegi. Sunt costume care se fac doar din materiale textile și atunci durează mai puțin (circa două luni) și costume unde domină armura și armele, și atunci deja vorbim de materiale mai greu de folosit, deci ai procesul de construire care poate să dureze mai mult. Undeva de la 3 luni până la 6 luni. Depinde cât de complex e costumul.

I: Cu sau fără lentile?

PB: Iubesc lentilele de contact, le-aș purta oricând! Le-am purtat odată la școală, o pereche roz, și toți mă priveau ca pe o ciudată și mă întrebau dacă port lentile, iar eu le răspundeam ironic că "așa m-am născut" :3, de atunci le port doar în timpul liber și la astfel de evenimente.

I: Prima ta experiență în calitate de cosplayer?

PB: Cea mai tare. Am cunoscut oameni noi, am învățat de la cei mai mari. Fiecare convenție este specială pentru mine. Mereu aștept nerăbdătoare cu lunile câte o convenție la care să fac cosplay.

I: Sfaturi pentru cei ce vor să se apuce?

BW: Să nu se gândească din prima la câștig, ci să se concentreze pe evoluția de la un costum la altul. Și dacă au nevoie de ajutor, să caute pe internet cosplayerii din România și sigur vor primi ajutor.

I: O vorbă pentru colegii tăi din Spiru?

PB: Vă aștept pe la convenții!!!

I: O vorbă pentru elevii din Spiru?

BW: Well, sper să ne vedem pe la convenții, și nu în ultimul rând să învețe și să se bucure de anii de liceu, fiindcă este o perioadă unică în viață.

PB este colega voastră minunată din clasa a 10-a G, Sabi, iar BW este o domnișoară pe care o cheamă Isabell, ambele fiind în acest domeniu de aproape un an, fiind la doar al doilea costum! Sincer când am auzit poveștile lor aproape că nu-mi venea să cred.

Colegiul National
"Spiru Haret"
Bucuresti

„VLĂSTARI MERITUOȘI“

(lista elevilor care s-au implicat în diverse activități,
contribuind la formarea unei imagini active a CNSHB în
comunitatea locală, va continua în numerele următoare)

ECHIPA „Vlăstarul“

PREMIUL I, faza pe municipiu la Concursul de reviste școlare,

CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Alexandru Constantinescu

prof. Corina Buzoianu

EUROSCOLA 2015

MARELE PREMIU ȘI PREMIUL I, faza națională la Concursul Național Euroscola

prof. Alexandru Constantinescu

prof. Corina Buzoianu

IONESCU ILINCA SIMONA (clasa a a XI- a)

PREMIUL I, faza pe municipiu la Olimpiada de limba engleză,

CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Ana Durac

prof. Mirela Ursu

GHIȚĂ CORVIN GEORGE (clasa a V- a)

PREMIUL I, faza pe municipiu la Olimpiada de informatică,

CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Daniela Soare

Armand Preda

DUMITRESCU ANDREI (XI G) și STOICESCU BOGDAN (IX A)

PREMIU SPECIAL, faza națională a Olimpiadei de limba și literatura română,

CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Angela Turculeț,

prof. Corina Buzoianu,

prof. Ștefania Ciobanu

PANAITESCU ROVANA (clasa a X-a)

PREMIUL I, faza pe municipiu la Olimpiada de limba germană,

CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Luminița Stoian

GODEANU ALEXANDRU (clasa a XII-a E)

PREMIUL I, faza pe municipiu la Olimpiada de matematică „Adolf Haimovici”,

CALIFICAT LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Steliana Șerban

CRISTIAN ANDREEA DANIELA (clasa a IX-a)

PREMIUL I, faza pe municipiu la Olimpiada de limba engleză

prof. Dana Sburlan

MISCOV ADINA MARIA (clasa a X-a)

PREMIUL I, faza pe municipiu la Olimpiada de limba engleză

prof. Ruxandra Nichita și prof. Nicoleta Stanes

CONSTANTINESCU ANA-ȘTEFANIA (clasa a XI-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu la Olimpiada de limba franceză,

CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Mihaela Milostivu

MIHALACHE MARIA-DANIELA (clasa a X-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu la Olimpiada de limba franceză,

CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Mihaela Zoicaș

CĂLIN DELIA (clasa a VII-a)

PREMIUL I, faza pe municipiu la concursul *Lectura ca abilitate de viață*

prof. Angela Turculeț

BODNĂRESCU GABRIELA (clasa a X-a)

PREMIUL III, faza pe municipiu la Olimpiada de limba și literatura română,

CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ

prof. Angela Turculeț

MIHĂILĂ DIANA (clasa a XI-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu la Olimpiada de limba și literatura română,
CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ
prof. Angela Turculeț

CEPOI RALUCA (clasa a VIII-a)

PREMIUL III, faza pe municipiu la Olimpiada de limba și literatura română,
CALIFICATĂ LA FAZA NAȚIONALĂ
prof. Angelica Vlaicu

APĂTEAN CĂTĂLIN ȘERBAN (clasa a X-a)

MENTIUNE, faza pe municipiu la Olimpiada de lingvistică,
CALIFICAT LA ETAPA NAȚIONALĂ
prof. Ștefania Ciobanu

STOIA ALEXANDRU (clasa a XII-a)

MENTIUNE, faza pe municipiu la Olimpiada de matematică,
CALIFICAT LA ETAPA NAȚIONALĂ
prof. Șerban Steliana

STAN ALEXANDRA (clasa a IX-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu la Olimpiada de limba engleză,
prof. Ana Durac și Dana Sburlan

PASCU ANDRA VALENTINA (clasa a IX-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu la Olimpiada de limba engleză,
prof. Dorina Enciu

GEORGESCU TUDOR IOANA (clasa a XI-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu la Olimpiada de limba engleză
prof. Georgiana Mușat

PREDA ARMAND (clasa a XI-a)

PREMIUL II, faza pe sector la Olimpiada de informatică
prof. Marin Bogdan și Mariana Kisch

DIMA ALEXANDRU (clasa a X-a)

PREMIUL II, faza pe sector **la** Olimpiada de informatică

prof. Antonica Mocanu

ENE LAURA (clasa a X-a)

PREMIUL II, faza pe municipiu **la** concursul *Lectura ca abilitate de viață*

prof. Angela Turculeț

CIUCIUC TEODOR (clasa a IX-a)

PREMIUL III, faza pe municipiu **la** Olimpiada de limba engleză,

prof. Ana Durac și Dana Sburlan

MIESS ANN CHRISTINE (clasa a IX-a)

PREMIUL III, faza pe municipiu **la** Olimpiada de limba engleză,

prof. Dorina Enciu și Dana Sburlan

ROMAN IONUȚ (clasa a XII-a E)

PREMIUL III, faza pe municipiu **la** Olimpiada de TIC

prof. Dragoș Drăgan

RĂDULESCU ALESIA (clasa a XI-a E)

PREMIUL II, faza pe sector **la** Olimpiada de engleză,

prof. Ana Durac

CRAIOVEANU PAUL (clasa a X-a)

PREMIUL III, faza pe municipiu **la** Olimpiada de limba și literatura română

prof. Victoria Mihalcea

NEACȘU NICOLAE ȘTEFAN (clasa a V-a)

PREMIUL III, faza pe municipiu **la** Olimpiada de limba și literatura română

prof. Ștefania Ciobanu

MARIN DAVID ANDREI (clasa a IX-a H)

MENTIUNE, faza pe municipiu **la** Olimpiada de limba și literatura română

prof. Ioana Dumitru

Călătorie în timp via horoscop

-iunie, 2015-

Diana Chiru, clasa a XI-a A

Berbec

Nicolae CIORĂNESCU (1922), matematician, autorul lucrării *Tratat de matematici speciale*

Este luna iubirii pentru voi! Se anunță o vară plină de aventuri și împliniri în plan sentimental. Să fie acesta începutul unei noi idile? Depinde doar de voi... Atenție însă: Saturn este retrograd și este posibil să întâmpinați dificultăți financiare. Dar fiți fără grijă, abilitățile voastre intelectuale vă vor scoate din impas.

Rac

Constantin NOICA (1928), filozof, membru post-mortem al Academiei Române, autorul lucrării *Spiritul românesc la cumpătul vremii. Șase maladii ale spiritului contemporan*

Se spune că nu trebuie să amesteci viața de cuplu cu cea profesională, însă acesta nu este și cazul vostru! Se întrevăd rezultate bune în ambele planuri. Din păcate e posibil să aveți parte de câteva probleme de sănătate. Acest lucru se poate evita dacă vă veți supraveghea cu atenție afecțiunile deja existente.

Leu

Nicolae STEINHARDT (1929), filozof, autorul cărții *Jurnalul fericirii*

Veți întâlni o persoană cu totul deosebită, însă teama că totul este doar de fațadă vă împiedică să dați frâu liber sentimentelor. Puteți da vina pe Venus pentru acest lucru sau puteți să vă înfrângeți teama. Pont: luna aceasta leii sunt însoțiți de noroc.

Taur

Ioan-Victor BRUCKNER (1961), doctor, om politic român, fost ministru

Amintirile unei iubiri apuse vă dau bătăi de cap, dar nu e momentul să vă demoralizați, deoarece Venus vă va aranja o întâlnire, cel puțin spus, interesantă. Sunteți veseli, încrezători în forțele proprii și plini de viață. Totuși acest lucru nu înseamnă ca trebuie să cheltuiți toate economiile.

Gemeni

Mihai-Dan CARAMIHAI (1978), profesor universitar

Luna aceasta gemenii se bucură de succes în plan profesional. Curajul și ambiția de care dați dovadă vă vor aduce laude și premii, și de ce nu, poate chiar o promovare. Încă o veste bună: se va mări cercul de prieteni! Datorită optimismului și umorului, veți lega noi prietenii.

Fecioară

Arșavir ACTERIAN (1928), jurist și publicist, autorul cărții *Jurnal către Dumnezeu*

Începând cu a doua jumătate a lunii, veți reuși să depășiți problemele care v-au dat atâtea bătăi de cap. Totul se va clarifica și, astfel, veți da mai mult randament, atât în plan profesional, cât și social. Aveți grijă cu cine antamați relații!

Balanță

Nicolae-Șerban TANAȘOCA (1959), filolog și istoric român, autorul lucrării *Bizanțul și românii*

Venus și Jupiter vă asigură doza de distracție luna aceasta: petreceri, vacanțe, călătorii spontane, întâlniri... veți avea parte de toate! Nu este exclusă nici o relație la distanță. Perioada aceasta de relaxare este justificată, întrucât ați trecut printr-o perioadă ce v-a solicitat psihicul. Este o perioadă excelentă pentru a lega noi prietenii!

Săgetător

Dinu PILLAT (1940), scriitor, critic și istoric literar român, fiul poetului Ion Pillat, autorul lucrării *Dostoievski în conștiința românească*

Sunteți dornici de competiție, iar acest lucru duce la multe discuții, renegocieri și recalculări. Fiți prudenți și diplomatici, căci rezultatele nu vă vor dezamăgi: călătorii în străinătate și poate chiar colaborări la distanță.

Pești

Mircea ELIADE (1925), filozof, scriitor, autorul lucrării *Tratat de istorie a religiilor*

Din păcate, Venus nu își îndreaptă energiile și către pești, astfel încât această lună este lipsită de romantism. Acesta este și motivul pentru care vă canalizați toată atenția asupra studiilor și carierei. Munciți cu pasiune, și se observă acest lucru! Puneți-vă în practică talentul și veți avea parte de succes.

Scorpion

Dan BERINDEI (1941), istoric, autorul lucrării *România și Europa în perioadele premodernă și modernă*

Viața de cuplu poate fi perturbată puțin: călătoriile, studiile sau prietenii vă ocupă majoritatea timpului astfel încât va neglijați partenerul/partenera. Însă acest lucru se va remedia, în ultima săptămână a acestei luni. Dacă relația voastră scârțâie puțin, nu așa stau lucrurile în plan profesional. Totuși, este recomandabil să vă stăpâniți impulsul de a cheltui sume mari de bani.

Capricorn

Grigore MOISIL (1923), matematician, membru al Academiei Române

Vă macină unele aspecte din viața de cuplu, iar faptul că nu vă puteți exterioriza vă face să meditați mult asupra problemelor sentimentale. Descoperiți detalii subtile și interesante, întrucât vedeți relația într-o altă lumină. Sfatul nostru ar fi să nu te încarci prea tare și să eviți acceptarea unor noi responsabilități, cel puțin până se mai liniștesc apele.

Vărsător

Petru CREȚIA (1945), profesor de limba greacă, editor al lui Platon, autor, eminescolog, filosof, eseist și traducător român, autor al lucrării *Epos și logos*

Se anunță o lună extraordinară pentru vărsători: debordați de energie și adrenalină, vă exploatați atuurile și reușiți să vă îndepliniți toate obiectivele. Un mod productiv de a vă consuma energia este să faceți sport, mult sport.

EVENIMENTE

GODSMACK

Phoenix Entertainment are onoarea să anunte una dintre cele mai tari formații heavy metal din SUA, **GODSMACK**, în premiera, la București. Solistul și compozitorul Sully Erna, chitaristul Tony Rombola, basistul Robbie Merrill și toboșarul Shannon Larkin se vor întâlni cu fanii din România, sâmbăta, **27 iunie 2015**, la **Arenele Romane**.

Trebuie știut că **Godsmack** a reușit o performanță ieșită din comun: trei albume consecutive ("Faceless" 2003, "IV" 2006 și "The Oracle" 2010) au intrat direct pe primul loc în prestigiosul clasament Billboard 200! De asemenea, grupul a înregistrat nouasprezece hituri ajunse în Top 10, dintre care cincisprezece au fost în Top 5, o performanță absolut remarcabilă pentru oricine, dar mai ales pentru o formație heavy metal.

Biletele sunt disponibile în rețeaua Eventim sau online pe www.eventim.ro

KORN

3 AUGUST
ARENELE ROMANE

KORN este una dintre cele mai cunoscute trupe din lume ale curentului *nu metal*, având peste 20 de ani de carieră, de-a lungul căreia au reușit să-și păstreze un loc fruntaș în lista preferințelor iubitorilor acestui gen.

Anul acesta, Korn va ajunge pentru prima dată și la București pe data de 3 august 2015, la Arenele Romane, în formula Jonathan Davis (voce, cimpoi), James "Munky" Shaffer (chitară), Brian "Head" Welch (chitară, backing vocal), Reginald "Fieldy" Arvizu (bass) și Ray Luzier (tobe, percuție). În deschidere, publicul va putea să-i întâlnească pe: **Point Blank (Macedonia), Coma, Implant Pentru Refuz și DJ Hefe**.